THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

EDITORIAL STAFF

Editors—Rev. H. Hoeksema, Rev. G. M. Ophoff, Rev. Wm. Verhil, Rev. G. Vos

Associate Editors—Rev. A. Cammenga, Rev. P. De Boer, Rev. M. Gritters, Rev. C. Hanko, Rev. B. Kok, Rev. G. Lubbers, Rev. J. Vander Breggen, Rev. R. Veldman.

Communications relative to contents should be addressed to

REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 18 Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich JUNE 15, 1935 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

Boasting Excluded

> Where is boasting then? It is excluded. By what law? of works? Nay, but by the law of faith. Rom. 3:27.

Where, then is boasting?

Then, that is, if the case with man and his righteousness before God is as was described in the context, where is boasting?

There is no difference!

From the viewpoint of the question whether a man is righteous before God all men are alike. There is no difference between Jew and Gentile, between rich and poor, between learned or unlearned, between the pious and the impious, between the wise and the unwise, between the man that painstakingly observes his religious obligations and the openly ungodly! All stand on the same level. All occupy the same forensic position before the judgment seat of God, Who shall judge every man according to his works and judge righteously, without acceptance of persons. For, all have sinned and all come short of the glory of God! . . . .

There may be an obvious difference between men, when they stand before man's tribunal. Before God's bar they are all damnable!

From the viewpoint of his righteousness before God the case of man is hopeless!

Neither is there any difference between men as to the only possible way in which they may be justified.

It is the way of free justification, through grace, by the redemption there is in Christ Jesus!

Righteousness cannot be wrought by men. It is, however, wrought and manifested by God. It is the righteousness of God, imputed to us, freely, by grace. This righteousness God has manifested. He is its Author. He conceived of it in His eternal counsel, when He chose His people in Christ Jesus and ordained, that they should be made conformable to the image of His Son. He realized and openly demonstrated that righteousness, when He sent His Son into the likeness of sinful flesh, and made Him a public spectacle, set Him forth as a propitiation for our sins. He publicly declared this righteousness, when He raised Him from the dead and gave Him testimony that He is righteous. He imputes that righteousness unto His own and assures them of it, when by grace He works saving faith in their hearts. And He will publicly justify His people in the day of judgment, when He shall adopt them in the redemption of their bodies and make them heirs of all things!

The righteousness of God, through Christ, by faith!

Of God, through God and unto God is this righteousness whereby a man may be justified before God.

Every other way is eternally closed!

Where, then, is boasting?

Is there, in that case, still any ground for man to glory in himself? God forbid!

Boasting is excluded.

Never could it have been excluded by the law of works.

But the law of faith shuts out all glorying in self.

He that glorieth, let him glory in the Lord!

All self-glorying impossible!

For such is the boasting to which the Word of God here refers.

The boasting soul stands or imagines to stand in a position in which it has reason to glory in self, to attribute something to itself, to exalt itself, to claim the right to honor, whether in company with or, as it reveals itself more usually, in distinction from others that have no right to occupy this real or imaginary position. Particularly, the text refers to such a posi-

tion of man before God in judgment, according to which he may claim, on grounds of his own, that God will declare him righteous.

The law of works could not exclude this self-exaltation.

According to it man appears with his own righteousness before the tribunal of Him that judgeth every man according to his works, with the claim that God must justify him and give him the inheritance of eternal life. For, the law of works is: do this and thou shalt live. He that is righteous according to this principle may boast of what he possesses. He may take pride in an inherent goodness of the heart, by virtue of which he is capable of performing the law of God: thou shalt love the Lord thy God with all thy heart and mind and soul. For, unless this inherent goodness be presupposed, he would never be able to accomplish his own righteousness before God. The righteous according to the law of works must be able to boast, that he stands in a perfect state of righteousness before God, that his own conscience does not condemn him, that no creature in heaven or in earth is able to indict him and convict him of sin!

How proud a boast!

The boast of being inherently good and of being perfectly righteous!

A boast, that is excluded by the law of faith.

For, the rule of faith implies that God justifies the ungodly, freely, by His grace, through the redemption there is in Christ Jesus! And this leaves the believer that is so justified nothing of self wherein to glory. His glory must needs be in the Lord. He has nothing, no righteousness, no worthiness before God, no inherent goodness of nature, on the basis of which he might claim the right to eternal life. There is in him, as he stands before the tribunal of the living God, nothing but sin and guilt, nothing but a thousand reasons why he should be damned and forever cast away. He that is justified according to the law of faith, has but one statement to make concerning self: I am ungodly!

Boasting is excluded!

The heart that is dominated by the law of faith glories no more in self.

Its glorying is solely in the Lord!

Who justifies the ungodly!

Boasting excluded!

Wherever you turn, in the City of God ruled by the law of faith the gates are shut to all glory in self.

There no man can exalt himself because of what he *has,* for with a view to righteousness he can boast of nothing but sin; a debt he can never pay; corruption he can never cure.

Neither is it possible for any man to boast on the ground of what he *does,* for with respect to his righteousness he does nothing! The citizens of the City of God are justified freely. without the works of the law, merely of grace, through the redemption there is in Christ Jesus!

Boastful is he that would be justified by the law of works!

For, his righteousness before God is of his own accomplishment. Whether in reality or in his imagination, one that is righteous according to this law brings his own work before the judgment seat that it may be evaluated by Him that judgeth righteously, is confident of its worth, is self-assured of his claim on the reward of life. He boasts that the door into the kingdom of glory must surely be opened unto him, for he prophesied and taught in the name of the Lord, he cast out many devils, he sacrificed all to improve the world for God, he accomplished many wonderful works. . . .

Man, boasting of self before the living God!

Boasting of a man-made righteousness!

All excluded by the law of faith! For, according to the law of faith the righteousness of the believer is all of God. It is He that in sovereign grace conceived of this righteousness before the foundation of the world, for eternally He willed to justify the ungodly. It is He alone that in time realizes this righteousness in Christ Jesus our Lord. For, He it is that ordained His only begotten Son to be the Head of His brethren, in order that He might be the propitiation for their sins. He it is that sent Him in the likeness of sinful flesh and for sin, that through Him sin might forever be condemned in the flesh. He it is that caused all our iniquities to be upon Him, that He might bear them in His own flesh on the accursed tree. He it is that raised Him from the dead, thus finishing our justification and perfecting our righteousness in Him. It is a righteousness of God and of Him alone!

Where is boasting then?

There is no room to add to that righteousness of God. It is perfect in itself. Not the good works of man, not his piety or religion, not his prayers and adoration can add to the perfection of that righteousness which God prepared freely, of grace, through the redemption that is in Christ Jesus.

All of God, none of self!

Boasting is excluded!

For, mark you well, even our faith does not serve to perfect that righteousness of God!

Often that matter is presented as if somehow faith were our righteousness before God.

God, indeed, prepared our righteousness in Christ Jesus our Lord if we will but believe, so it is said. It is really not the work of God in Christ, it is not His death and resurrection, that is our righteousness, but our regarding that work of God in Christ believingly. For, looking upon that cross and resurrection of Christ, we confess that God is righteous even in His damnation of the ungodly, and acknowledging this righteousness

of God we bow down in dust and ashes, brokenhearted and penitent, we cry out for mercy and forgiving grace and believe that God justifieth the ungodly. That act of faith, that look on the accursed tree and the vacated grave, that bending of the penitent knee, that outcry of contrition, that confidence in God's forgiving grace, — in short that spiritual act of acknowledging and accepting God's work in Christ is our righteousness.

If it were so, the City of God would still be under dominion of the law of works.

For, it would be the work of faith that establishes our righteousness before God.

And our boast would be that by our work of faith we cause God's work of justifying the ungodly to be effective.

Self-glorying would not be excluded!

Or, according to another attempt to introduce the boast of vain man into the City of God, faith is our righteousness before God, because it is considered in the light of its fruit. By faith we live, by faith we love, by faith we perform good works and glorify God; by faith we flee from sin and walk in righteousness; and it is because of those fruits of faith that we are righteousness before the tribunal of the Most High!

But even so, boasting is not excluded for our righteousness would still be attained by works!

Yet, by the law of faith all self-glorying is expelled and forever shut out from the community of the righteous.

For, even faith adds nothing to our righteousness!

Itself is not our righteousness, neither is it the ground of our righteousness, nor the reason why we are justified, nor a means on our part whereby we would render effective the work of God.

God justifies the ungodly!

The righteousness of God, which by the redemption of Christ Jesus He prepared for all His own, is perfect in itself.

And faith merely receives!

It is not even the hand which we, in distinction from others, extend to take the divinely prepared righteousness unto ourselves. If it were, would we not boast of our goodness and willingness to extend that hand of faith and exalt ourselves above those that refuse the proffered righteousness? . . . . .

God forbid!

But faith is the divinely ordained means whereby we receive a righteousness that is without blemish!

The righteousness of God, without works!

Without the works of the law, without the works of our faith, without our goodness, our piety, our religiousness!

Justified freely, of mere grace!

Where is boasting, then? . . . .

It finds no room to stand in the City of God! It is absolutely impossible that within its walls the voice of the boaster should ever be heard! And equally inconceivable it is, that he that boasts should be counted among them that are dominated by the law of faith!

It cannot be based on what the justified believer has, for he finds nothing but sin and damnation with himself. He is the ungodly! . . . .

Nor can it appeal to what the justified believer does, for all his work of faith does not add one iota to the prefect righteousness prepared for him by his God.

Where is boasting, then? . . . . .

Is it, perhaps, to be found in what he *is*? If faith is the power, the means, whereby he receives the righteousness of God, must he, then, not be a believer in order ever to be justified? Must there not be found with him some goodness, must there not be present within him that peculiar spiritual receptivity that is called faith? **And must he not *be* something in distinction from those that are not justified through the righteousness of God?** All our righteousness is, then, of God, but we must approach that righteousness with receptive hearts, and of that receptivity we may boast!

God forbid! All boasting is excluded!

For, faith is not of us! By grace are ye saved, through faith, and that not of us, it is the gift of God!

Or, maybe, granted that we are by nature not believers but unbelievers, that we lack that receptivity which is necessary even to receive the righteousness of God, that faith is His gift, does He not bestow that gift of grace on us, while He witholds it from others, because of some worthiness on our part to receive that gift, and may we not boast of this distinction? . . . .

Not at all, for He bestows that faith upon His elect and upon **none other.**

Where is boasting, then? . . .

Yes, but even granted all this, conceded that all our righteousness is solely of God in Christ; that faith merely receives; that of ourselves we have not the faith but that it is the gracious gift of God, whereby He causes our soul to cleave to Christ our Righteousness; granted, finally, that He thus favors only the elect, — does not the question remain: and who are the elect? Are they not those, whom God from eternity foreknew? Did He not see from everlasting who would be willing and desirous to receive that gift of faith and who would despise even that gift? And did He not choose those who willed to believe? . . . . .

God forbid!

For, He chose, not those that willed, but whom He sovereignly willed to justify in Christ! He is merciful to whom He wills! . . . .

Where is boasting, then? It is forever excluded!

And he that glorieth must glory in the Lord!

Hallelujah!

H. H.

EDITORIALS

Een Nieuw Blad

Pas ontvingen we over de post het eerste nummer van een nieuw maandblad, waarop we gaarne de aandacht van onze lezers vestigen.

Het draagt den naam: *The Calvin Forum.*

Het wordt uitgegeven door al de leden der faculteiten van Calvin College en der Theologische School te Grand Rapids, Mich.

De eigenlijke redactie bestaat uit de heeren Dr. C. Bouma, Dr. H. J. Ryskamp, Prof. H. Schultze, Dr. R. Stob en Prof. H. J. Van Andel. En al de uitgevers zijn tevens medewerkers en zullen op hun beurt bijdragen leveren. Ziende op de illustre lijst van de namen der professoren en doctoren, die hunne krachten aan den inhoud van dit nieuwe maandblad zullen wijden, wordt onze verwachting aanstonds hoog gespannen.

En die verwachting rijst nog hooger, wanneer we letten op het doel, dat men zich heeft voorgesteld door dit blad te bereiken. Als lezer heeft men zich blijkbaar gedacht den intelligenten Christen. Men richt zich maar niet tot Jan en alleman, maar tot den denkenden Christen. Deze verkeert immers temidden van een wereld, waarin allerlei nieuwe en moeilijke problemen om oplossing roepen. Want onze tijd kenmerkt zich door intellectueele fermentatie en geestelijke verwarring. En er bestaat dikwijls een spanning tusschen onze traditioneele overtuigingen en de problemen, waarvoor het moderne leven en denken ons plaatst. Vele dezer problemen zijn ethisch van aard; alle zijn ze in laatster instantie religieus, theologisch en philosophisch. Sommige dezer problemen worden met name genoemd, zooals b.v. het communisme en socialisme, maatschappelijk recht en kapitalisme, oorlog en vrede, het nationalisme en internationalisme, het sex-probleem en de echtscheiding, etc., etc. En het blad stelt zich voor licht te verspreiden over al deze en over schier alle problemen ter wereld. Genoemd worden de sferen van "Religion and Theology, History and Philosophy, Natural Science and Medicine, Sociology and Economics, Political Science and International Law, Psychology and Education, Literature and Art"!

Is het dan wonder, dat, mede gelet op de lijst van redacteuren en medewerkers, onze verwachting hoog gespannen wordt?

En al deze verschillende problemen zal men trachten te behandelen, niet slechts voor mannen van het vak, voor streng wetenschappelijke menschen, maar voor den "intelligenten en denkenden Christen" in het algemeen.

Om dat doel te bereiken zal de inhoud van het blad wel wetenschappelijk zijn. maar toch in een populairen vorm gegoten worden.

Voorwaar, een reuzentaak!

De faculteitsleden zijn zich bewust geworden van hun kracht!

Wat het standpunt betreft, waarop dit nieuwe maandblad zich plaatst, het wil beide progressief en distinctief Christelijk zijn.

Het zal trachten om progressievisme en "openmindedness" met hartelijke trouw aan Gods Woord te verbinden.

Men wil voorwaarts! Men wil zich bewust zijn, dat Gods roeping met ons is om in de twintigste eeuw te leven. En ofschoon men wil vasthouden aan de historie, toch verstaat men en wil men anderen doen verstaan, dat het starre traditionalisme nooit de problemen van onzen tijd kan oplossen. Maar men zal alle dingen bezien uit een zeer distinctief oogpunt. Men wil staan op het standpunt der vaderen. Men wil uitgaan van bepaalde beginselen in het oplossen der problemen. Noem deze beginselen met den naam van Calvinisme, zoo ge wilt; of spreek van eene Christelijke levens- en wereldbeschouwing, zoo ge het de voorkeur geeft; of misschien spreekt ge liever van de Gereformeerde Theologie en haar implicaties; of eindelijk stelt ge u misschien tevreden met de benaming van orthodox Christendom ter aanduiding van deze beginselen, — het doet er niet toe, van zulke specifieke beginselen zal men uitgaan in het behandelen van de problemen, die om oplossing roepen.

Hierdoor wordt de taak van dit nieuwe maandblad niet gemakkelijker.

Eigenlijk gezegd schuilt hier de groote moeilijkheid, waarmede de uitgevers zullen hebben te worstelen.

Dit vereischt een helder inzicht in de "problemen", niet slechts, maar ook in de beginselen, die aan de oplossing der problemen ten grondslag moeten liggen.

Het vereischt kracht en bekwaamheid om die beginselen op de problemen toe te passen.

En het vereischt, misschien meer dan iets anders, een groote mate van moed, geestelijken moed, van trouw en standvastigheid, van gewilligheid om de smaadheid van Christus te dragen.

Want wie zich een taak voorstelt als de uitgevers van dit nieuwe maandblad zich hebben gedacht, zal den moed moeten bezitten, geworteld in de vastheid der overtuiging des geloofs, gepaard met scherpte van blik en breede conceptie, om zich te plaatsen tegenover het beginsel en streven der wereld. En wie dat wil doen, moet noch op populariteit, noch ook op "success" rekenen. Hij zal de smaadheid van Christus moeten dragen.

Het is nog niet zoo moeilijk om van problemen te spreken.

Bovendien zijn immers de "nieuwe" problemen wezenlijk zoo oud als de wereld. Het nieuwe zit in den vorm, waarin de problemen zich aan ons voordoen, wordt veroorzaakt door de organische ontwikkeling van ons geslacht, doch wezenlijk zijn er geen nieuwe problemen.

Het vereischt ook geen moed, om zich eenigszins aan te passen bij de "wereld" en een oplossing te zoeken der problemen, die ook de wereld kan toepassen, zoodat de oplossing aanstonds "praktisch" blijkt te zijn.

Maar om uit te gaan van het beginsel, dat er voor "de wereld" geen oplossing harer problemen is, omdat wie God verlaat smart op smart heeft te vreezen; om duidelijk te maken en te verkondigen, dat er op geen enkel gebied heil is te verwachten, waar geleefd wordt uit het beginsel van den afval van den levenden God; om staande te houden, dat alleen het leven der wedergeboorte, zich vastklemmend aan het eeuwig blijvend Woord van God, recht heeft van spreken op alle gebied des levens, — dat is iets anders!

Daartoe is geloofsmoed noodig.

En toch, het zal duidelijk zijn, dat het recht van bestaan van dit maandblad en daarmede ook zijn levensduur moet afhangen van de strikte handhaving en toepassing van het beginsel der antithese.

Gaat het niet aanstonds op het standpunt der antithese staan, dan is het van 't begin reeds ten doode gedoemd.

Wil het dit beginsel der antithese niet scherp handhaven en toepassen, dan zal het een tijdlang een kwijnend bestaan hebben, om een spoedigen dood te sterven.

Zijn *raison d'etre* heeft dit nieuwe blad juist in het innemen van een antithetisch standpunt.

En de redacteuren hebben veel behoefte aan geloofsmoed!

Zal het gelukken?

Het ligt wel in den aard der zaak, dat we 't van harte kunnen wenschen!

Wat zou het heerlijk zijn, wat een zegen zou er kunnen uitgaan voor heel ons Gereformeerde leven in Amerika, indien er werkelijk een groep bekwame mannen opstond, wetenschappelijk toegerust, die zich plaatsten op het standpunt der antithese en van uit dat standpunt richting trachtten te geven aan het leven van ons Gereformeerde volk op alle gebied!

'k Wil er aan toevoegen, dat we nauw op dit nieuwe maandblad zullen letten en dat we, indien de redactie metterdaad dit specifieke standpunt handhaaft, we bij den voortduur onze blijdschap zullen uitspreken in de *Standard Bearer*.

Ook zal men in de *Standard Bearer* een trouwe criticus vinden.

Maar ik vrees zeer!

Op het titelblad van de *Calvin Forum*, althans van dit eerste nummer, treft u aanstonds een afbeelding van de "Drie Punten".

Neen, 't is zoo niet bedoeld.

Maar in de werkelijkheid, vrees ik, zal deze afbeelding toch wel symbolisch blijken te zijn.

En de "Drie Punten" staan in lijnrechten strijd met de antithese!

Daarom: in afwachting en met vreeze en beving!

H. H.

P. S. Wij bevelen de lezing van dit nieuwe blad bij onze predikanten en denkende Christenen aan. Stuur twee dollar aan: *The Calvin Forum*, Calvin College and Seminary, Grand Rapids, Mich.

GOD WITH US

God with us! O glorious name!
Let it shine in endless fame:
God and man in Christ unite;
O mysterious depth and height!

God with us! th' eternal Son
Took our souls, our flesh, and bone:
Now, ye saints his grace admire,
Swell the song with holy fire.

God with us! but tainted not
With the first transgressor's blot;
Yet did he our sins sustain,
Bear the guilt, the curse, the pain.

God with us! O wondrous grace!
Let us see him face to face;
That we may Immanuel sing,
As we ought, our God and King.

The moment a sinner believes,
And trusts in his crucified Lord,
His pardon at once he receives,
Redemption is full thro' his blood.

The Christian is dead, yet he lives,
His life is with Christ, hid in God,
This life now, from Christ he derives,
And he lives by faith in his Lord.

The Crossing of the Red Sea

The tenth blow fell. Pharaoh rose up on the night, he and his servants, and all the Egyptians. There was then a great cry in Egypt, for it was found that there was not a house where there was no one dead. Pharaoh called for Moses and Aaron and commanded them and the children of Israel to get them forth from among his people with their flocks and their herds. Swift footed messengers carried the command to start at once for Rameses to every section of Goshen. The Israelites did as bidden. Three or four days after the fifteenth found all gathered at the common centre, separated roughly into their respective tribes and arrayed for the march. They had gained their freedom without bloodshed. The vast host presently started from Rameses, under Moses. There were no murmurings heard among them. They were glad and optimistic respecting the future. They had still fresh water and fodder for their cattle. Canaan, the land flowing with milk and honey, would soon be reached, so they thought; for the journey to the promised land was to be made, so they hoped, by the shortest possible route, and their tacid demand was that they be led thither at once. And it seemed that their wish was to be granted; for the vast host entered on the direct road to Palistine, and at the close of a march northeast, of about fifteen miles, encamped at Succoth, "the tents". Four months from the date of departure at the most, so they must have reasoned among themselves, would find them at the borders of the promised land. The way lied open before them. So they were glad. Thus far they had known no want. Water had been within reach all the way.

Pressing on by the same direct route, they encamped the next day near the bastions of Etham, at the edge of the eastern wilderness. Thus they were still on Egyptian soil. It is here that the word of the Lord came to Moses, bidding him that he order the children of Israel to leave the direct way to the promised land and turn to the southwest and encamp before Pihahiroth, between Migdol and the sea, over against Baal-zephon. These three places cannot be exactly located. The identification of the route of the exodus beyond the sea, requires the place of crossing to be within three days' journey of Marah. which puts it somewhere near the modern Suez. Pihahiroth may be anywhere within ten miles of that point.

The order that the people turn southwest must have come to them as a surprise. Yet Moses at least knew that the way to Canaan determined upon by the Lord would lead past Sinai. When God appeared to him in the burning bush, He said to him, "Certainly I will be with thee; and this shall be a token unto thee, that I have send thee: When thou hast brought forth the people out of Egypt, ye shall serve God upon this mountain."

Before we now concentrate on the chain of events that now follow, there are two notices that must first be dealt with. The first of these is the notice to the effect that Moses took the bones of Joseph with him in that the latter had straitly sworn the children of Irsael. saying, "God will surely visit you; and ye shall carry up my bones away hence with you".

Joseph, too, had insisted that Canaan be the final resting place of his dead bones. His request sprang from his faith. "By faith Joseph, when he died, made mention of the departing of the children of Israel; and gave commandment concerning his bones." Because he believed, the things promised had stood out before his eye as comprising the one blessed reality. So had he continued in the faith, grounded and settled. And the articles of his faith were the same as those of his spiritual forbears. He believed that the promised land was in the final instance the heavenly, where just men walk with God. He therefore gave commandment concerning his bones. Had he not been looking forward to his reappearance on the far off shores of a land that is brighter than day, he would have given them commandment to let his bones mingle with the dust of Egypt. But he believed in a blessed immortality of God's own. He therefore died embracing the promise that in death his soul would be with the Lord and that eventually he and all the saints would appear with Christ in glory on the new earth where God will tabernacle with His people. And all these convictions he compressed into the one request, "Ye shall carry up my bones from hence, and deposit them in the soil of the earthy replica of the heavenly. There my bones shall lie."

From that coffin of Joseph arose therefore this testimony, "I Joseph, who during my earthy pilgrimage dwelt in the mortal frame, being preserved in this coffin, entered at death upon the blessed existence of the just in Christ. I thus received the essence of the promise. And God will surely visit you, too, and bring you out of this land into the earthy replica of the heavenly, — the land which He swore to Abraham, to Isaac, and to Jacob. In this conviction I died. I therefore gave thee command to carry up my bones from hence. Look upon them therefore as the token and memorial of may faith. Take home to thy heart the speech that rises from this coffin and believe." And the evidence that the spiritual Israel during all the time of its sojourn in Egypt had heard this speech and had thus embraced the promise as twined about Joseph's coffin is the notice that they took his bones with them.

The other notice calling for comment concerns the cloud. When they encamped in Etham, in the edge of the wilderness, the Lord for the first time went before them by day in a pillar of cloud, to lead them the way; and by night in a pillar of fire, to give them light; to go by day and night. He took not away the pillar of the cloud by day, nor the pillar of fire by night, from be-

fore the people. From the cloud the glory of the Lord shone forth. In it His voice was heard and He appeared upon the mercy seat. The cloud covered the tabernacle and had at even the appearance of fire until the morning. It shielded Israel upon the march against the burning rays of a tropical sun. It made separation between him and the pursuing Egyptians and was to the latter darkness but light to His people. And the promise is that the Lord will create upon every dwelling place of mount Zion and upon her assemblies, a cloud and a smoke by day, and the shining of a flaming fire by night: for upon all the glory shall be a covering.

The cloud was the sign of the presence of the triune Jehovah in the camp of Israel and at once the visible form assumed by the "Angel" of the Lord, the Son of God. The appearance and office of the cloud is thus prophetic of that action of the Son consisting in His assuming in the fulness of time our nature. And through the Son incarnate, the Father speaks to us and saves us from all our sins. And He the Cloud leads many sons to glory, is the captain of their salvation, their light and the life of their life, their great reward, and their shield and bukler, their shelter in the desert. And in Him dwells God, so that from His nature the glory of God shines forth. And His glory covers and fills the temple and every room thereof. And the living stones of this temple declare His praises and the praises of the Father.

The Lord, as was noticed, led His people not through the way of the land of the Philistines — the direct way to Canaan — although, so the sacred record reads, that was near. So at Etham the freed host was bidden to turn to the southwest. The reason is given: "for God said, Lest preadventure the people repent when they see war, and they return to Egypt." This notice may at first glance strike one as strange. The people as yet cannot see war, cope with the adversary. And the Lord therefore leads them through the longest possible way. Is the Lord, too, curtailed in His movements by times and seasons and circumstances, by the creature, his states, modes and dispositions? Surely, no, He can if He so wills, make heroes of His people instantly. Who will deny it? The hearts of men are in His hands. Courage to face the foe, strength to fight His battles, military dexterity are His. For He is God, who called the things that were not as though they were. In Him all things subsist. Thus the sole factor in all His counseling is His will. And He does all His good pleasures. He is God in the midst of the earth and besides him there is none else. He leads them through the longest way because He wills. Their unpreparedness springs from His providence. And this way, too, the way of hardships and sorrow, of trials and failures and spiritual triumphs, of rejoicing and weeping, of sin and repentance and pardon, of revelations of divine wrath and mercy, of death and life, of hopes and fears and victory, has been selected and prepared for them by Him. And He wills that they take it; the long way through the desert with its oppressive heat and dirth and streams that run dry, with its fire and serpents. Here He will have them and make them to walk in the shade and light of His cloud, eat of His manna, drink of the streams that He will cause to burst forth from the desert rocks, hear in the vast solitude His voice and posses His laws. And His tabernacle will be with them there and with His blood will they be sprinkled. And they will be called a people blessed of the Lord. And as taught by His Spirit, they will exclaim that he is God. Often they will be tempted and fall and be made to rise again in His strength. They will witness the revelations of His wrath over the unrighteousness of the carnal seed, be awed by the manifestations of His terrible majesty, feel His chastening rod. But under His hand will they humble themselves and He will exalt them. So will they learn to put their trust in Him and to tremble before His majesty and thus in this way be prepared for His warfare and for a life with Him in His country. Why now does the Lord lead them through this longer way? Because it is His will that they first hear His voice and walk with Him for a season in the desert before they enter Canaan's borders, be prepared for a life with Him through suffering and trial, pass through fire and water to glory that the trial of their faith may be found unto praise and honor and glory at the appearing of Jesus Christ, and that as redeemed they may know and have experienced that His mercies are from everlasting unto everlasting over them that fear Him.

But there was also an immediate reason why the Lord led them from the direct way to Canaan to the southwest. And that reason was Egypt's king. Pharaoh must say of the children of Israel that they are entangled in the land and that the wilderness shuts them in. And the Lord will harden his heart, so that he shall follow after them. And the Lord will be honored upon him, and upon all his host that the Egyptians may know that Jehovah is God. It seems most natural that Pharaoh, unacquainted with the ways of the Lord with His people, should conclude, when he heard that the children of Israel had left the highway to Canaan and had struck out in a direction away from the promised land, that they had lost their way and were entangled in the wilderness. In his willing ignorance, he must have insisted that this maneuvering of the Israelitish host was a certain sign that its going out from his country was an action with which Jehovah had really nothing to do, or if He had that He was woefully deficient as a saviour and a leader. That Pharaoh pursued them, now that he felt certain that they knew not the way out of his country, proves that he was well aware that their departure was meant to be permanent.

Having recovered somewhat from the tenth blow,

Pharaoh's vexation of heart, occasioned by the loss of his slaves, becomes mighty in him. There is again a voice in his soul that says, "Who is the Lord that I should obey His voice to let His people go!" Herewith he again denies the existence of God or at least insists that He is a harmless deity, devoid of power to enforce His claims. Of the plagues He is not the author. Moses has deceived him. So to the testimony that rose from the plagues that Jehovah is God he again shuts his ears, and again deems himself a supreme fool for having permitted the thought that there was reason to fear Moses' God to take root in his soul. Tidings are now brought to him that the Hebrews set out on the direct route to Canaan but now are turned south. What he now says, "The wilderness hath shut them in," is true. Eastward is the Red sea; to the west and south rise mountains. With no way of escape in these directions, it will, from the point of view of nature, be an easy matter for Pharaoh to recover his slaves. So he thinks. But what he wills to be ignorant of is that he has to do with the God capable of drying up the sea and thus opening a way of escape for His people. So he and his servants say, "Why have we done this, that we have let Israel go from serving us?" What frightful hardness of heart! Grasp the implication of this questioning, "Why have we done this? There can be no reason. What ailed us? We could as well have chosen to retain our hold upon the Hebrews. And who would have prevented us?"

What a perversion of the true state of matters! They had not let the Hebrews go at all but had been terrorized by the Almighty into thrusting them out of their country. This they refuse to recollect and argue as if the supreme necessity under which they had acted was their own sovereign will. "Why have we done this . . . . ?" They should ask this with the corpses of their slain barely cold, with the echo of that great cry that escaped their bosom when they found not a house without one dead still in their ears, with the spectacle of Pharaoh as paralyzed by fear ordering the Hebrews to be gone still before their eye and with his prayer, "Bless me also," still fresh in their memories? Why have we done this? Because O Pharaoh, thy heart is in the hand of the Hebrews' God; because with His plagues upon thine heart thou wert afraid and knew as thou dost still know that Jehovah is the God in the midst of the earth. That thou art again defying the authority of Heaven is because the Lord for the last time now raises thee up from the dust where He cast thee and makes thee to stand that He may lay thee low in the abyss.

So Pharaoh makes ready his chariot, and takes his people with him. And he takes six hundred chosen chariots besides, and all the chariots of Egypt, and captains over every one of them. And the Lord hardens his heart. And he pursues after the children of Israel with all his horses and chariots and his horsemen, and his army.

Truly, a formidable foe! How apparently hopeless the plight of that host of men, women and children encamped by the sea. Yet there is no danger. For the captain of their salvation is Jehovah. It is He with whom Pharaoh has to do. It is against Him whom he pits his chariots and horsemen. He who sitteth in the heavens laughs.

The children of Israel, it seems, have broken up their encamplment and are marching toward the sea. Lifting up their eyes, they behold the Egyptians marching after them and they are sore afraid. And they cry out unto the Lord. And they say unto Moses, "Because there were no graves in Egypt hast thou taken us away to die in the wilderness? Wherefore hast thou dealt thus with us, to carry us forth out of Egypt? Is not this the word that we did tell thee in Egypt, saying 'Let us alone, that we may serve the Egyptians? For it had been better for us to serve the Egyptians, than that we should die in the wilderness.' "

What frightful railing! From this speech animates not only fear but extreme vexation of spirit and a bitter and most taunting sarcasm. Consider that the premise of this reasoning is that Moses brought them out from Egypt that they should all die in the wilderness. This is a proposition that needs no proof. What a monstrous accusation! How they are bent on wounding the soul of the man Moses. They could not say anything worse to him. Thus he has performed all the miracles that had been placed in his hand as moved by the impulse to make it appear that he had come to them as their deliverer that, after having gained their confidence, they might follow him out of Egypt's ovens into the desert and to their doom. Their question is therefore not why he has shut them up in the wilderness to be slaughtered as sheep by the sword of Pharaoh, but why, seeing that there are so many graves, cemetaries in Egypt, he took them away to die in the desert.

Apparently they mean to lash Moses only and not the Lord. But Moses is the Lord's servant. The wonders that he had held in his hand, had been given him by the Lord. It was the counsels of God that he had declared. Thus their blows fall upon the Lord as well. Rightly considered it is not Moses whom they assail but the Lord. This they well know. Yet they shrink from openly setting their mouth against God. So they set Moses apart and vomit their venom on him. But they do not understand that in pitting Moses against God and in accusing him of successfully having plotted their ruin, they deny that they had been delivered by the Lord and thus maintain with Pharaoh that the plagues were so many strange pranks of nature of which Moses made use of to make it appear that he was sent by Heaven to deliver them?

But they have still another shaft. It is a settled

matter with them that they are now about to die in the desert. There is in their minds no doubt about this. How can it be otherwise. They visualize once more their plight. Eastward is the Red sea; to the west and south rise foreboding mountains. From the north approaches Pharaoh's army. Trapped are we; our doom is fixed. So they say. Their impending death they now place alongside of their bondage in Egypt. By concluding that of the two the latter is much to be preferred, they lay the foundation for another taunt. They say to Moses: "Wherefore hast thou dealt thus with us, to carry us forth from Egypt?" Canst thou tell us? Let us hear thine answer, if thou hast one. Was it because we solicited thy service, begged thee to lead us out from our bondage? Nay! Thou knowest that it was thou who first sought us out. And we told thee that thou shouldst leave us alone, that we might serve the Egyptians. But thou wert adamant. So we harkened unto thy voice.

Or didst thou lead us forth out of Egypt because thou thoughtest that death in the desert is prefferable to bondage in Egypt? But thou knowest that it would have been better for us to serve the Egyptians than to be slain by their sword in this wilderness. So tell us Moses, why thou didst carry us forth. Canst thou tell? Moses is mute. To their questions as affixed to the premise that their doom is now fixed, he can have no answer. So do they taunt him, after they first have cried unto the Lord. What they cried is not recorded. It must have been a prayer for deliverance springing not from faith but from fear and thus unbelief. Do they not say that they have been led into the desert to be killed? Their prayer is an ejaculation such as also escapes from the bosom of the heathen, when danger threatens.

This railing of the children of Israel, how deeply sinful! Yet it can be explained. Their murmuring spring from fear and vexation of soul keyed up to their highest possible point. It seems indeed as if their hour has struck. They can visualize no way of escape. They can see no reason for having been ordered to turn from the highway to Canaan. The weaker spirits among them, so it may be safety conjectured, have already been vexed by the discomforts, inherent in a march through the wilderness. In spite of all tribal separation and sub-division, their camp must still have been a chaotic confusion of men, women, and children and cattle. There was want of discipline and order among them. Children must have been exhausted and the cattle jaded. Moses could give them no hint of his plans. So they were asked to follow the Lord blindly. And now they site the Egyptian host, making down upon them from the north, magnificant squadrans, after the prey, "the horses swift as jackals, their eyes like fire, their fury like that of a hurricane, when it bursts." There was no escape in any direction. Flight was impossible; defence-madness. It is alarm, bordering on panic as mixed with disgust that now strikes out at Moses. It is these emotions that urge the above cited speech to their lips and out of their mouth. They are crazed by fright. Is the view allowable that all these murmurers were reprobates? I think not.

Moses also seems to be perplexed by the Lord's doings. He, too, shares their fear and cries unto the Lord. This is evident from what the Lord in responding says directly to him (Chap. 14:13), "Wherefore criest thou unto me? speak unto the children of Israel, that they go forward."

Moses' crying plainly displeases the Lord, as is evident from His reply. Why is this? His crying, too, springs from fear and a willing ignorance. Consider that the cloud — that visible sign of Jehovah's presence — is, must be, leading and advances in the direction of the sea. It is evident that through the sea the way now leads. So the Lord speaks plainly enough. But for this speech neither Moses nor the people have ears. Lifting up their eyes, they see the Egyptians marching after them. Instead of advancing with the cloud they as paralyzed by fear, it must be imagined, come to an abrupt halt and begin crying unto the Lord and chiding Moses. And Moses, too, cries. How unutterably foolish this wailing! So the Lord asks him, "Wherefore criest thou unto me," and adds, "Speak unto the children of Israel that they go forward . . . Seest thou not my finger, pointing toward the sea? Hast thou not the courage to follow where I lead thee?" But Moses evidently still wavers. What will it avail us to follow the cloud, progressing toward the sea. The shore of the sea will mark the end of the flight in this direction. That the waters will be divided does perhaps not occur to him. The Lord therefore reading his thought continues, "But lift thou up thy rod, and stretch out thine hand over the sea, and divide it: and the children of Israel shall go on dry ground through the midst of the sea. And I, behold, I will harden the hearts of the Egyptians, and they shall follow them: and I will get me honour upon Pharaoh, and upon all his host, upon his chariots, and upon his horsemen. And the Egyptians shall know that I am the Lord, when I have gotten me honour upon Pharaoh, upon his chariots, and upon his horsemen."

Moses is reassured. He believes and is unafraid. He can now comfort his brethren and allay their fears. He has for them a fresh message. He is eager to impart it. Though they have wounded his soul with their cruel speech, he bears them no ill-will. So in a voice that rings with conviction, he says to them, "Fear ye not, stand still, and see the salvation of the Lord, which he will show to you today: For the Egyptains whom you have seen today, ye shall see them again no more forever. The Lord shall fight for you and you shall hold your peace." And people are now still.

A word about the complainings of the Israelites in this crisis. Let us condemn these vile murmurings with

all the vehemence of which we are capable. Let us say as we must that these murmurers are altogether without excuse, that considering all that the Lord has already done for them their reactions in this crisis are shameless, but let us not fail to understand that wherein we judge them we condemn ourselves in that we do the same things.

We, too, are still on Egyptian soil. As the children of Israel of old we have followed the Lord into the desert and thus have broken with all that is Egyptian, Egypt's false gods and devil worship, Egypt's bondage but, alas, also with Egypt's fleshpots to which our flesh does so cleave. And now the desert shuts us in. To the west and south rise mountains. To the east lies the sea. Looking to the north, we discover that we are being pursued by the persecuting world, whom we have vexed by our testimony, and by the prince of this world, from whose grip we have been delivered but who, as vexed by the loss of his slaves, would terrorize us by his horses and chariots into returning to his country. In our unbelief we can visualize no way of escape and in our anguish cry unto the Lord. But our cry displeases Him, as it is the expression of a fear that springs from an ignorance of the way of escape that is willing. This way is known, as the Cloud, Christ Jesus, the Captain of our salvation, goes before us. But we observe that He advances toward the sea, that thus the way out of this desert to Canaan leads through fire and water. He, too, went by this same way, He, the author and finisher of our faith, Who for the joy that was set before Him endured the cross, despising the shame. Deeming it impossible to follow the cloud through the sea, and conscious of being pursued by Pharaoh, we imagine that our doom is fixed. Coming to an abrupt halt, we cry out unto Him, when we should be following Mim — into the sea. How we murmur and fret. Our fear and disgust becomes mighty in us, holds us in its grip and gains complete possession of our speech. What strange speech now escapes our bosom! How heathenish our prayers may become! Presently the voice of God is heard, Wherefore criest thou unto me? Speak unto the children of Israel that they go forward . . . . The children of Israel shall go on dry ground through the sea.

"The Egyptians which ye have seen today, ye shall see them again no more forever. The Lord shall fight for you . . . " So does He bear with us in our weakness, and allay our fears.

G. M. O.

NOTICE

Our annual Field Day is to be held, D. V., July 4, at Johnston Park, located near new bridge at Grandville, Mich.

Please keep this date open to meet with us.

Field Day Committee

De Smart Gods

II

In een vorig artikel spraken we over de smart Gods, zooals Gods Woord die ons openbaart. En dan vooral aan de hand van Gen. 6:5, 6. Daar lezen we: "En de Heere zag dat de boosheid des menschen menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel der gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was. Toen berouwde het den Heere dat Hij den mensch op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem aan Zijn hart."

Evenwel, we merkten op, dat ook andere gedeelten van des Heeren Woord ons spreken van die smart, namelijk, teksten die spreken van een Zich ontzetten van God, van het vermoeien des Heeren en Zijn menigvuldig klagen.

En alhoewel we niet bij machte zijn om dit diepe vraagstuk nu eens in een ommezien op te lossen, beloofden we om aan de hand van Gods Woord er eenig licht over te verspreiden.

Toen we dan de verschillende gedeelten van Gods Woord hierover raadpleegden, zagen we, dat indien we dan al ietwat licht mochten werpen op deze diepe ingrijpende zaak, we zouden moeten spreken over de antithese, het Beeld Gods en het Heilig Wezen.

Sprekende over de antithese in het vorige artikel, zagen we dat de oplossing zeker niet gezocht moet worden in een klagen Gods, omdat Zijn mooie schepping, tegen Zijn wil en buiten Zijn raad om aan stukken geslagen is. Zagen duidelijk, dat alle openbaring van goddeloosheid, beide in de engelen- en in de menschenwereld daar is vanwege Gods eeuwigen Raad. Dat de vreeselijke God Zich heeft willen openbaren hoe en wat Hij is, doch ook hoe en wat Hij niet is. Dat alles Hem moet dienen, dat alles er is om Gods wil, ja, ook de goddelooze tot den dag des kwaads.

Bezien we dan nu voorts deze zaak uit het oogpunt van het beeld Gods.

Uitgangspunt zal dan moeten zijn Hebr. 1:3 en Col. 1:15 en niet allereerst Gen. 1:26, 27. Want hoewel het beeld Gods wel inhaerent is in den mensch en de mensch in zekeren zin tot in der eeuwigheid toe zal toonen, dat hij geschapen is naar Gods beeld, toch mag ons uitgangsput niet zijn het beeld Gods zooals dat in den mensch gevonden wordt.

En de reden is doorzichtig.

Het gaat over de smart *Gods*. Zoudt ge dan toch bij den mensch beginnen, zoo zou de verklaring eenvoudig uitloopen op oppervlakkigheid en zouden we nooit er iets van kunnen zien hoe God smart heeft aan Zijn heilig hart. Het gaat om God in verband met alle dingen. Ook hier. Die smart Gods loopt uit op een openbaring van grimmigen toorn die onuitsprekelijk is. Dat was al duidelijk bij het heilig verhaal van den vloed. God heeft smart aan Zijn hart en die smart openbaart Zich in het gegil der millioenen die versmo-

ren in het onstuimige water. Hoeveel te meer dan als die typische watervloed in de oceanen van een eeuwigen toorn neer zullen komen op de hoofden van hen die Jezus een vervloeking noemen?

Neen, ons uitgangspunt is dan ook Hebr. 1:3 en Col. 1:15.

Die plaatsen zeggen ons iets aangaande het Beeld van den eeuwigen God zooals het nooit door den mensch gedragen zal worden. Jezus Christus, naar Zijn Godheid is Beeld van God. Daar wordt wondere taal gebezigd. Of is het niet onuitsprekelijk heerlijk, als de Zoon genoemd wordt: "het afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte beeld van Zijn zelfstandigheid"? Hebr. 1:3. "Dewelke is het beeld des onzienlijken Gods." Col. 1:15.

Neen, ook niet in den zaligen staat des hemels zullen wij dragers zijn van *al* het Deugdenbeeld van God. Steeds behoort er bij gezegd te worden, dat wij het Beeld Gods dragen *in creatuurlijke mate.* Doch dit is niet zoo met Jezus Christus. Omdat Hij de Goddelijke Zoon is, kan er van Hem gezegd, dat al de volheid Gods in Hem woont.

De idee van het eeuwige Beeld is dan ook, dat de Zoon drager is, afschijnt, uitdrukt al het schoone, liefelijke, heerlijke van het volle Wezen Gods. Daarom is dan ook al het welbehagen in dien Zoon; en zelfs als die Zoon Zich kromt als een worm op de aarde, kan God niet nalaten om het uit den hemel te roepen: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Dewelke Ik Mijn welbehagen heb!

Als slechts duidelijk geworden is, dat de idee van het beeld Gods uitdrukking geeft aan al het liefelijke van het Goddelijke Wezen.

Die idee nu mag ook in den mensch wonen naar de mate van het creatuur. Want God schiep hem naar Zijn beeld. En hoewel het niet met zoovele woorden er bij staat in Gen. 1:26 en 27, toch is het overduidelijk uit Ef. 4:24 en Col. 3:10, dat de geestelijke inhoud van dat beeld is: kennis, rechtvaardigheid en heiligheid. In creatuurlijke mate mag hij God kennen, Hem minnen met al zijn hart en genegenheden en in rechtvaardigheid regeeren over de werken Zijner handen.

Ziet dan God op den mensch neer, zoo ziet Hij een afschijnsel van Zijn eigen heerlijkheid en liefelijkheid. En is er een sprake Gods die zegt: En hij is zeer goed. Dan geniet God, is er een lust in God om hem gade te slaan.

Doch wat gebeurde er? De mensch in verwaten hoogmoed scheurde zich door een daad van zijn wil van God los en veranderde, verkeerde zich. Hij werd daardoor boos, dat is, verkeerd, krom, dwaas en vuil. Doch formeel bleef het beeld. En dat nu tergt God. Dat is een treiteren van den Allerhoogste. Dan wordt het liefelijke van God veranderd in een spotbeeld. Dan wordt de mensch wangedrocht.

En dat verwekt in God een lust, een smart die niet uit te spreken is door ons. Inplaats dat het schepsel, dat als in een spiegel het beeld van den volzaligen God moest vertoonen, voor Hem staat en kwinkeleert van de heerlijkheden Gods, staat hij voor Hem en noemt het liefste van God, namelijk, Zijn Zoon, een vervloeking. Hij staat met vuile handen, een ijdel en boos hart, en snelle voeten tot onschuldig bloed, in Gods schepping en raast en tiert van goddeloosheid. En dat smart God. Dat wil zeggen, dan is er in God onlust, toorn, en groote grimmigheid. Dan zegt God: Dat is verkeerd, zóó ben Ik niet, dat is een vuil spotbeeld van Mij en . . . . Ik ga verderven. En daar hebt de hel der eeuwige verdoemenis.

Daar nu komt nog bij, dat God het Heilig Wezen is.

Heiligheid is een woord, dat letterlijk beteekent: afsnijden. De wortel van dat woord geeft letterlijk die gedachte. Het is het Hebreeuwsche *Kad.* Daarom is de beteekenis dan ook: afzonderen, op zichzelf stellen. Het staat dan ook lijnrecht tegenover het Hebreeuwsche *Gool,* dat gemeen, profaan, vuil en slecht beteekent.

Uit die negatieve gedachte kan ook de positieve gezien. Daar zijn dan ook twee elementen in heiligheid. Heilig zijn is afgezonderd zijn van het kwade, doch ook toegewijd aan het goede, het schoone en heerlijke.

Zoo is God de Heilige. Hij is in absoluten zin, afgezonderd van alle kwaad. Dat kunt ge heerlijk lezen in Job 34:10: "Verre zij de Almachtige van onrecht." En ook in Hab. 1:13: "Gij zijt te rein van oogen dan dat Gij het kwade zoudt zien, en de kwelling kunt ge niet aanschouwen."

Zoo spoedig als God ziet, dat de mensch boos is en de aarde vervult van wrevel, roept hij in God een reactie van gekrenkte heiligheid wakker, die verschrikkelijk is. Dan is er een afzondering daarvan in God, dan verlaat God het object. En in die God-verlating hebt ge al den weedom des menschen en des duivels. Denk hier, b. v., aan het schreeuwen van den Borg. Mijn God, Mijn God, waarom hebt ge Mij verlaten? En dan moet het antwoord zijn: Omdat Ik op U, mijn teerlijk beminden Zoon, zie al den schuldenlast van Mijn volk. Daarom moet Gij drager zijn van Mijn onlust, van Mijn smart, drager van den last Mijns eeuwigen toorns.

Nu zal ook duidelijk zijn, hoe dat God vermoeid kan worden van onze zonden en Zich ontzetten kan als er geen voorbidder is. En in zekeren zin ook, hoe we den Heiligen Geest kunnen bedroeven.

Hier zien we tevens het verband tusschen de heiligheid Gods en het beeld Gods.

Ziet ge, God heeft gedacht aan Zijn genade.

De uitverkorenen zijn ook historisch kinderen des toorns geworden. Doch God ziet hun beeld in al zijn heerlijkheid in de palmen Zijner handen. En centraal is dat Beeld Jezus. En dat beeld is ongeëvenaard schoon. Dat beeld ziet God van eeuwigheid tot eeuwigheid. In dat beeld ziet Hij het hoe de mensch biddend

en aanbiddend voor Hem staat en Hem noemt den alleen heiligen en heerlijken God.

Doch als God nu op de aarde ziet in den tijd, zoo ziet Hij: "En de Heere zag het, en het was kwaad in Zijne oogen dat er geen recht was. Dewijl Hij zag dat er niemand was, zoo ontzette Hij zich, omdat er geen voorbidder was." Ziet ge nu niet dat die ontzetting Gods vastzit aan Zijn Heilig Wezen en aan het Beeld? Er is geen recht, doch wel krommigheid. Daar reageert Zijn heilig Wezen tegen. En Hij ziet, dat Zijn geliefde volk niet gelijkt op het Beeld, hetwijl Hij in Zijn heilige handen draagt.

En dan en daarom lezen we verder: "daarom bracht Hem Zijn arm heil aan, en Zijne gerechtigheid ondersteunde Hem."

De smart in Genesis beteekent de hel voor den mensch. En de onzetting in Jesaja 59 beteekent de hel voor Jezus; en de hel voor de verworpenen. Lees maar verder. De ontzetting wordt: "Want Hij trok gerechtigheid aan als een pantser, en de helm des heils zette Hij op Zijn hoofd, en de kleederen der wraak trok Hij aan tot kleeding, en Hij deed den ijver aan als een mantel. Naar de werken, daarnaar zal Hij vergelden, grimmigheid aan Zijne wederpartijders, vergelding aan Zijne vijanden; den eilanden zal Hij loon vergelden." Maar ook dit, en dat is door het plaatsvervangend lijden van den Borg: "Dan zullen zij den Naam des Heeren vreezen van den ondergang . . . . "

Niet anders is het met het vermoeien van God door onze zonden en onze woorden. Zie Jes. 43:24 en Mal. 2:17.

Gods Geest gaat door de eeuwen heen van geslacht tot geslacht om te heiligen, want we moeten gelijkvormig worden aan het Beeld. En als onze booze oude natuur reageert tegen het werk van dien Geest, dan is er een vermoeiing van God. En die vermoeiing van God is onlust, is smart. En die smart uit zich in het dooden van onze leden die op de aarde zijn. Dan wordt den boozen ouden mensch verteerd en afgelegd door dien Geest. Want we moeten heilig en heerlijk worden.

Als dan ook de God-man verschijnt in de volheid des tijds, om al de smart Gods te dragen, die rechtens thuishoort op de hoofden der uitverkorenen, en die smart weg te dragen, dan wordt Hij Man van Smarten en klaagt vanwege verschrikkelijke God-verlating.

Doch de Engelen juichen en leggen dat gejuich in de harten van menschenkinderen. Goede Vrijdag.

Is het dan wonder, dat er blijdschap is in den hemel bij de Engelen Gods als één zondaar zich bekeert?

O Zoon! maak ons Uw beeld gelijk!

Dan heeft de smart uit, eeuwig uit!

En men begon vroolijk te zijn.

Dat is Hosanna!

En: Halleluja!

G. V.

The Falling Away Of One's Part

The Men's Society of the Prot. Ref. Church of Los Angeles sent in the following question:

"The Men's Society of the Prot. Ref. Church of L. A., Calif., requests you to explain the following text in the S. B.: Rev. 22:19."

The passage referred to in the request reads as follows: "And if any man shall take away from the words of the book of this prophecy, God shall take away his part out of the book of life, and out of the Holy city, and from the things which are written in this book."

What is threatened here is that a man's part in the book of life and the holy city and the things pertaining to the salvation that shall be revealed at the second coming of Christ, shall be taken away. And the threat concerns the man that takes away from the words of "the book of this prophecy" that is from the contents of the book of Revelation. This latter part undoubtedly signifies a deliberate marring or denial of the contents of the book of Revelation, which speaks in the main of the things that must shortly come to pass.

But I suppose that the question is not so much concerned with this last part as with the part that speaks of the taking away of anyone's part out of the book of life and the holy city and the blessings of salvation. And again, in itself the text is not difficult or dark. It speaks rather clear language. The book of life is the figurative expression for the list of those names whom God, from before the foundation of the world, ordained unto eternal life. If a man has his name written in that book, he has eternal life. The holy city is the glorified Church, the New Jerusalem. If anyone has a part with the holy city he partakes of its life and glory and bliss. And "the things that are written in this book" refers to the blessed promises of glory and blessing that are to be realized at the second coming of our Lord. This is rather clear. In itself it is also perfectly clear what it means that one's part in these eternal blessings shall be taken away. It means, that one did have a part in them, and that God deprives him of that part. But the society of L. A. saw a difficult problem here. They placed themselves, no doubt, before the question: how is this possible? Can a man have his name in the book of life and can he have a part in the holy city and in all the promises of salvation and yet be lost? Then there must be a falling away of saints. But there is no falling away of saints. Hence, that cannot be the meaning of the text. Thus, it seems to me, they reasoned. And in the line of that reasoning they found it impossible satisfactorily to explain the words of the text, which, taken by themselves, seem so clear.

And in this way of reasoning the society of L. A. was certainly right. Not as if we might ever impose our views upon the clear language of the Word of God.

What we may never attempt. Dogmatics may never dominate exegesis of Scripture. We must always be careful to let the Word of God speak. But it is exactly for the last mentioned reason that the society of L. A. pursued the right way, when they refused to accept as the truth of the Word of God what, on the face of it and superficially considered, appears to be the simple meaning of this particular text. For, the apparently simple meaning of this verse militates against the whole of Scripture. All the Word of God plainly teaches that the election of God is without repentance, that there is no possibility of the failing away of saints, that no one can pluck the sheep of Christ out of His hand, out of the Father's hand, that those, whom God foreknew He also did predestinate to be conformed according to the image of His Son, that He might be the firstborn among many brethren, that He justified and called and glorified them, so that the golden chain of salvation is unbreakable; that nothing can forever separate the elect from the love of God which is in Christ Jesus; that they are all kept in the power of God through faith unto salvation which is ready to be revealed in the last time. And in the light of this plain teaching of Scripture the text of Rev. 22:19 must certainly be interpreted. And if this is the requirement of Scripture, the apparent and simple meaning cannot be the real significance of the text. So that the question arises: what, then, is the meaning of the statement that one's part shall be taken away from the book of life and the holy city and all the blessings of salvation?

My explanation is as follows:

The text evidently looks at the man that takes away form the words of this book from a historical and earthly point of view. The man is a member of the Church in the world. He is probably even a leader, an officebearer, a minister of the Word. At any rate, he interprets Scripture. Here on earth, therefore, historically, his name appears to be in the book of life. That is his own claim and testimony. It is the testimony of the Church as she exists in the world. His name is on the Church rolls. He dwells and walks among them whose names are in the book of life and that have a part in the holy city. And he also has the testimony of believers that he is one of them and that with them he is heir of salvation. In brief: here on earth, for a time at least, he is in every respect like them that have their names in the book of life. But he becomes manifest as a reprobate. He denies Scripture. He denies the second coming of Jesus. He becomes worldly, carnal, seeking the things below and teaching God's people to seek the world. Then God takes away his part out of the book of life and out of the holy city. He does this, first of all, here on earth through the Church. The latter no longer acknowledges him as having a part in the book of life and the blessings of salvation. He is excommunicated. And in the second place, He does this in the day of judgment, when it shall appear, that his name was never written with the elect and that his part is eternally with them that are without. Here on earth he had his part for a time with them that had their names in the book of life, but God took it away forever.

H. H.

DESTRUCTION'S DANGEROUS ROAD

Destruction's dangerous road,
  What multitudes pursue!
While that, which leads the soul to God,
  Is known or sought by few.

Believers enter in
  By Christ, the living door;
But they, who will not leave their sin,
  Must perish evermore.

If self must be denied,
  And sin forsaken quite;
They rather choose the way that's wide,
  And strive to think it right.

Encompass'd by a throng,
  On number's they depend;
They think so many can't be wrong,
  And miss a happy end.

But numbers are no mark
  That men will right be found;
A few were sav'd in Noah's ark,
  For many millions drown'd.

Obey the gospel call,
  And enter while you may;
The fiock of Christ remains still small,
  And none are safe, but they.

Lord, open sinners' eyes,
  Their awful state to see;
And make them, ere the storm arise,
  To Thee for safety flee.

De Volle Raad Gods Verkondigen

Het is, onder de Gereformeerden, een algemeen erkend feit, dat de prediker van het Woord Gods geroepen is, om de *Volle Raad Gods* te verkondigen. Immers, wie gereformeerd *is* en *denkt*, voor hem is de Raad Gods, niet slechts een abstract iets, een koud, dood, levenloos bestek, maar eene heerlijke, levende werkelijkheid. Voor hem is alles Raad Gods. Een bijbelsch-gereformeerd mensch belijdt met den dichter van Psalm 73:24: "Gij zult mij leiden door uwen raad; en daarna zult Gij mij in heerlijkheid opnemen". Hij weet, dat de Heilige Schrift de volle openbaring is van den Raad Gods, aan de gemeente, in het aangezicht van Jezus Christus. Daarom staat hij er op, dat de Raad Gods in al zijn volheid wordt gepredikt, en dat zijn leeraar hem in dien Raad onderwijst.

Dit, zegt ze, is prijzenswaardig. En dat terecht.

Echter neemt dit niet weg, dat er in dit begeeren van de prediking van de volle Raad Gods een zeker gevaar schuilt. Niet in het begeeren hiervan alszoodanig. Versta mij goed. Daarin kan geen gevaar schuilen, maar enkel heil, eeuwig heil! Maar het gevaar is, dat men door de leuze "Volle Raad Gods verkondigen" iets geheel anders op het oog heeft, dan wat er eigenlijk mede gezegd wordt. Dat is het gevaar. En dat gevaar is niet slechts denkbeeldig, iets dat in de werkelijkheid niet bestaat. Het gebeurd niet zelden, dat wanneer men gevraagd wordt, wat men verstaat door de "Volle Raad Gods," dat men dan al spoedig toont zelfs het allerflauwste begrip hiervan te missen. Wel is dit bedroevend, doch niettemin de werkelijkheid. Dit onderwerp is mede daarom van groot belang. En het vraagt thans onze aandacht.

Nu is ons voornemen in dit schrijven niet, om eene dogmatische uiteenzetting te geven van den Raad Gods zonder meer, zooals dat gedaan wordt in de Dogmatiek onder de "Werken Gods". Ons plan is om den Raad Gods te bespreken in zoover dit noodig is, om een recht begrip te hebben van wat het zeggen wil, om den vollen raad Gods *te verkondigen.* Daarom zullen we moeten ingaan op de idee van den Raad Gods, en hoe deze Raad Gods in verband staat met heel de geschiedenis der wereld en van Gods Kerk op aarde, alsmede de vraag hoe hij in verband staat met de openbaring Gods in de Heilige Schrift. Vooral op dit laatste komt het aan in deze bespreking. De verhouding tusschen de Raad Gods als Raad en de openbaring daarvan in de Heilige Schrift beslist ook de vraag: Hoe en wanneer wordt de volle Raad Gods verkondigd.

Elke bladzijde der Heilige Schrift spreekt tot ons van den raad Gods. Overal treedt de raad Gods voor ons op in de Schrift. Ge kunt het Woord Gods niet lezen en aan dien raad ontkomen. Dit zegt niet, dat de Heilige Schrift altijd van den raad Gods spreekt uit hetzelfde oogpunt. Dit is het geval niet. Dat blijkt in de eerste plaats uit de verschillende woorden, die zij gebruikt om dezen raad aan te duiden. Soms spreekt zij van dezen raad als *het besluit* Gods, Ps. 2:7, 8; dan weer wordt dienzelfden raad genoemd *het voornemen,* Jer. 4:27, 28; Rom. 8:28; 9:11; Ef. 3:11; ook spreekt zij van hem als zijnde *het welbehagen* Gods, Col. 1:19; Matth. 1:26. Verder wordt hij ook genoemd de *raad,* Jes. 46:10; alsmede de *raad Zijns willens,* Ef. 1:11. In de tweede plaats is het ook waar, dat deze woorden de raad Gods aanduiden uit verschillende oogpunten, en dat deze oogpunten weer bepaald worden door het tekst-verband waarin zij voorkomen. Als de Heere in Jesaja 46:10 zegt: "Mijn raad zal bestaan, en Ik zal al Mijn welbehagen doen" is het begrip "raad" ruimer in zin, dan in Ps. 73:24, "Gij zult mij leiden door uwen *raad.*" Gene heeft het oog op Gods eeuwig besluit als besluit, terwijl deze het oog heeft op dat besluit als onderwijzing in de bevelen Gods aan Zijn verbondsvolk. Wel is alles raad Gods, en niets kan van dien raad *gescheiden* worden, maar wel moeten we, om de zaken niet te verwarren, *onderscheiden.*

De Raad Gods nu genomen als behoorende tot de wezens-werken Gods, is de Radende God Zelf. Deze raad is dan ook niet een abstract, dood bestek, maar levende werkelijkheid, zooals God de werkelijkheid is. Alzoo beschouwd kunnen we volgens Ds. H. Hoeksema's "School Dogmatiek Dictaten" deze raad Gods definieeren als volgt: "Gods Raad is het inbegrip van Zijn eeuwige gedachte, te samen met Zijn eeuwig besluit, om die eeuwige gedachte in de opera exunta (uitgaande werken) in al haar heerlijkheid te reflecteeren en het schepsel er in te doen deelen." Zoo beschouwd zijn de uitgaande werken Gods, d. w. z., alles wat God werkt beide in hemel en op aarde, in schepping en herschepping, van de formeering der wereld af aan tot in der eeuwigheden toe, niets anders dan momenteele reflecties, openbaringen van wat eeuwig constant is in den Raad des Heeren Heeren. Zoo is dan ook goed beschouwd de geschiedenis niets minder en ook niets meer dan de ontrolling van den Raad Gods. Dit is de *volle* raad Gods.

Zoo openbaart dan God Zijnen raad aan het redelijk-zedelijk schepsel, namelijk mensch en engel. Elken dag, ja elk moment is de voorgaande openbaring Gods, in de werken Zijner handen, aan de schepselen. In deze openbaring Gods moge we turen, en zien hetgeen van Hem kennelijk is, beide Zijne eeuwige kracht en goddelijkheid. (Rom. 1:19, 20).

Meer bijzonderlijk willen we nu spreken van dezen Raad Gods als het inbegrip van Zijn eeuwige gedachte, te samen met het eeuwig besluit, om die eeuwige gedachte uit te drukken in Christus Jezus, het Vleeschgeworden Woord. Of anders gezegd, de raad Gods uit het oogpunt van Gods verbond in Zijnen Zoon. Dan hebt ge de geschiedenis, van beide hemel en aarde, schepping en herschepping, zooals zij loopt door zonde en genade over Golgotha; zooals alle dingen beide in hemel en op aarde saamgesnoerd en vereenigd worden

in het bloed des kruises. Zie Ef. 1:10, 11; Col. 1:15-20. Zeer kort kan dit worden uitgedrukt in: *God Drieeenig Zich openbarend in het aangezicht van Jezus Christus.* Dit is naar mijne innige en heilige overtuiging het hart, de kern van den volle Raad Gods. Wie hier niet beginnen wil in dit wezenlijke centrum, moet zekerlijk falen in zijne prediking van Gods volle Raad. Dan kan niet anders. Beginselen werken door.

Het is van het allergrootste belang, dat de lijnen hier zuiver en recht getrokken worden. En om de lijnen hier zuiver te trekken is taak en roeping van elk die Gods raad verkondigd, om dit wel in het oog te houden. Immers, wie Gods raad verkondigd moet de *volle* raad verkondigen, zal hij vrij staan tegenover zijnen God en de gemeente. Dit houdt in de eerste plaats in, dat hij alles moet verkondigen wat God ons in Zijn Woord heeft geopenbaard, aangaande Zijn werk in Christus Jezus. Niets mag verzwegen worden. God wil, dat Zijne gemeente bekend gemaakt zal worden, alles wat Hij haar genadiglijk geeft in Zijnen Zoon. Dit zegt echter in het geheel niet, dat de prediker in den engeren zin des woords zich bepalen moet in zijne prediking tot de rijkdom van Christus tot de gemeente; dat hij altijd weer in elke predikatie de gemeente in den engeren zin zal onderwijzen aangaande de vergeving der zonden, aanneming tot kinderen, en het eeuwige leven. Wie dit zou doen, zou de gemeente niet verkondigen den vollen raad Gods. Indien men door de leuze, "Een rijke Christus en een arme zondaar" verstaat eene Christus prediking in dezen bovengenoemden engeren zin, dan is die leuze eene gevaarlijke, en is zij uiterst misleidend. Versta mij wel! Christus moet verkondigd worden in al de volheid van genade, maar dan in al zijn *volheid.* En deze volheid wordt niet verkondigd in een Christus-prediking in den engeren zin des woords, maar in eene prediking die Christus verkondigd als de openbaring des Vaders in de gemeente en dat in heel het leven van Gods volk als van Zijn partij in deze Gode-vijandige wereld. Daarom houdt het verkondigen van den vollen raad Gods ook in, dat de prediker de gemeente zal onderwijzen aangaande het verband der dingen in het werk Gods in Jezus Christus. Zij moet onderwezen worden in de waarheid; moet haar goed verstaan. Moet positief in deze waarheid worden onderwezen, alsmede ook aangaande de leugen. En wat hoofdzaak is in het Woord Gods zij dat ook in de prediking. En dan is het onze overtuiging, dat het centrum van alle prediking moet zijn *niet Christus,* maar *God.* Onze prediking hebbe dus niet een Christo-centrische maar een Theocentrische kleur. Het God is GOD doorademe onze predikaties. God wil, dat de gemeente verstaan zal, wie Hij is in Zichzelf, en in verband met al Zijne werken.

Deze rijkdom van den vollen raad God is geopenbaard in Gods Woord. Daaruit moet de rijkdom in de prediking komen, in elke predikatie. Nu is dit Woord, de Bijbel, geen Woord, dat in allerlei stukken kan worden getrokken. Dat gansch de bijbel de volle raad Gods bevat wordt nog wel verstaan, maar dat elke volledige tekst dit ook bevat wordt niet *verstaan.* Toch is dit waar. Gods Woord is een, organisch een. Daarom kunt ge geen enkel tekstvers verstaan, zonder het te zien in het licht van het geheel. Heeft ook zonder het geheel geen beteekenis. Evenmin als de steen, die ge uit een schoon gebouw neemt, alleen staande eenige beteekenis heeft, zoo min heeft ook een alleen-staande tekst eenige waardij. Meer nog. Indien ge één tekst in Gods Woord verwerpt, op datzelfde oogenblik verwerpt ge gansch de Schrift. Hieruit volgt dat elke tekst eene volledige openbaring is van de volle raad Gods, m. a. w., gansch de Heilige Schrift spreekt u toe in dezen eenen tekst.

Zoo kunnen we ook een antwoord geven op de vraag hoe in elke afzonderlijke predikatie de volle raad Gods moet worden verkondigd. Hierop geven we ten antwoord: De prediker put in zijne predikatie uit naar het beste van zijn vermogen den inhoud van zijn tekst. Heeft hij den tekst zuiver en goed verklaard, en is hij instrument geweest in Gods hand om de gemeente de rijkdom van Gods Woord te doen zien uit den tekst, dan heeft hij de volle raad Gods verkondigd. Het resultaat van zoo'n verkondiging van den volle raad Gods is, dat elke predikatie in gezichtspunt en inhoud anders zal zijn dan de voorafgaande, de gemeente gefundeerd zal worden in de waarheid, en zich zal verblijden en verheugen in den raad haars Gods.

Dit meent echter niet, dat de prediker geen rekening in de prediking moet houden met de gemeente aan wie hij het Woord Gods bediend. Dat moet hij wel. Niet in dien zin, dat hij de gemeente gaat vragen, wat soort van prediking wilt ge, en dat hij dan ten koste van de waarheid gaat prediken zoodat het gehoor tevreden is. Zoo'n compromis is hemeltergend en God-onteerend. Want stel eens, dat een zekere gemeente, de gezonde leer niet kan verdragen, maar kittelachtig is van gehoor, wat zou er dan komen van eene prediking van den vollen raad Gods? In dezen zin mag de prediker niet rekenen met zijn gehoor. Dat zou Gode niet welbehagelijk zijn, en daarom ook niet voor Hem te verantwoorden. Maar wel dient gerekend te worden met de behoeften van de gemeente zooals die alleen gezien kunnen worden door den bril van Gods Woord. Zonden moeten worden bestraft, 't zij in concreete gevallen, of 't zij meer in het algemeen. Doch altijd blijve de prediking de verkondiging van den vollen raad Gods.

Is de bedienaar des Woords getrouw in dezen hem toevertrouwden arbeid, dan zal hij met den apostel Paulus getuigen, "Ik betuig op dezen huidigen dag, dat ik rein ben van het bloed van u allen. Want ik heb niet achtergehouden, dat ik u niet zou verkondigd hebben al den raad Gods".

G. C. L.

Humiliation

A proud man is an abomination, and that not only in the sight of God, but also in the sight of man. No one loves the strutting fool.

It is so "onmenschelijk" to be puffed up in foolish pride; to speak loftily. And it seems as though we feel it instinctively, for when we are out to sing our praises in the hearing of our fellows, we do so very cunningly. We begin to hint as to our endeavours and very adroitly we turn the conversation to the great works our hands or our brains have wrought.

But oh, when we are unmasked and the erstwhile innocently listening brother begins to suspect! We can read the abomination in eye and face; we feel it in a loudly speaking conscience.

To be a proud man is misery.

It is contrary to our nature. We were not made to strut. We are made to be sweet and humble.

Humility is so unutterably sweet.

Adam did not strut in Paradise: he served the Lord in fear and awe. No, it was not the trembling fear and awe of the slave, who is in mortal dread of his cruel master. But it is the fear that the child feels for its father. He knew God and loved Him. And loving Him he endeavoured to be well-pleasing unto Him. If he did anything at all, he did this thing with a view to God and his fellow. He loved God above all and his neighbour as himself. And the first pre-requisite for such service is sweet humility.

Such is our nature. Oh no, I do not mean that we are inclined by nature to walk in simple humility. Far be it from us to be so foolish. We know better. We have learned to know ourself. What we mean is this: according to the ordinances of creation we are so made that we are only happy in loving service. Service of God and man. It is not happiness to lord it over our fellows and to lord it in haughty pride over God, Who is blessed forever. God made us servants and only in that way of loving service can man ever be blessed.

Israel tried to strut. But in blood and tears it repented.

You see, Israel did not want to trust in the living God and His truth; they did not make Him their Shield and Buckler. Instead they trusted in horses and in chariots. They trusted in the godless Assyrians and the Egyptians. They trusted in the vanity of man whose breath is in his nostrils. What fools they were! And as a fitting sequel, we might confess: What fools we are!

It cannot be denied that the great hosts of the Assyrians could boast of some power. They could indeed. And that power certainly had made itself felt. All the nations roundabout Israel had to kneel before the dread juggernout. And their gods were a nice theme of jokes and laughter for the captain of the host. What a droll picture! They prayed and made supplication to the works of their hands: to wood and gold and silver idols. But the mighty Assyrian appeared with his horses and chariots and no god had proven to be the stronger. My, how strong we are! Let us go up to the city of Jehovah!

And Israel in their calamaties would trust in Asshur. And they would trust in horses. They would surely deliver them.

Are we any wiser than they?

Ah no, we have no more the idols of the heathen, that is, we do not have them anymore in the same forms. Neither have we the hosts of the Assyrians to turn to. But we have the world in all its splendour of strength and power. We have the inventions of man and the endeavour of strength. We have health and the strong right hand, as well as the philosophies of the wise of the world. And we have our trust in them all or in part.

We have a foolish and proud heart.

"Dat heb ik er nog eens netjes afgebracht!"

We have the view of the Badylons which we have built.

And it is the wicked abomination of pride and haughtiness.

It is true: unequal is the fight. We are so weak and so puny. And the powers which are arrayed against us are so strong. Or appear to be so strong. From where will our help be?

Blessed is the man who in his extremities is taught humility.

And says: "Asshur shall not save us we will not ride upon horses; neither will we say anymore to the works of our hands, Ye are our gods: for in Thee the fatherless findeth mercy!"

It is so difficult for our proud heart to compare self to the orphan.

The orphan is such a picture of helplessness.

Father was the strong helper. Every morning he left our house and he laboured for our food and substance. Oh no, we did not fear for the wicked oppressor for father was mighty to save the family. Mother would lean on him and the children were unconsciously happy in his protecting care. The wolf of hunger and general want feared our doorstep. Father stood at the helm of the ship of our family-life. What a wonderful picture of protection and safety is father!

And father died. And mother wept. And the wicked like so many ravenous beasts are upon them. Just read those passages of the Old Testament that treat of the widows and orphans in their poignant grief and misery. Will they not make you weep with sympathy? Is there anything in this terrible world that can compare in misery with yonder group where the weak and weeping mother bends her head over the cradle: the prattle of the little ones are so many knife stabs in the heart that mourns for father. And he is gone. And with him fled protection and care.

That is your picture!

Will you not admit that you are like an orphan in the world?

Everything round about you is so much stronger than you are. And even within you lurks the devastating power that will drag you down to deepest hell. And no power of horses or hosts of the Assyrians will save you. Israel's salvation was not in horses and in chariots. Neither is your salvation in anything of this world.

All the things that are in this world with all their show of power and wisdom will drag you down into the pit that burns with fire and sulpher.

There is the power of sin in your members. Weak as the orphan you are against its onslaughts. This powerful enemy of sin will work in you as the cancer. And you have no power against it. It will have the victory if you are not helped against it.

There is the power of the world. And that world treats you as the orphan. The world is out to spoil you all the time. They make a spoil of you. And if they have had their wil of you they will laugh you to scorn. They that wasted us have required mirth: Sing us one of the songs of Zion. The devils!

There is the power of hell. There is the prince of the devils. Never will we know on this side of the grave how much the devils have tormented us. Instead of helping us they will seek how much they may devour. As roaring lions they will tear asunder; as angels of light they will flatter and ensnare.

Poor orphans in the storm of life.

Will you not acknowledge that you are a poor orphan in the terrible storm of this present dispensation?

It is the only right way. God calls you and me to repentance. We must come of our high perch and acknowledge our smallness, our insignificance and we must recognize that the only Helper is the God of our salvation.

And it is the continual call of repentance to God's own people. We must not go to Asshur or to the powerful horses. We must not and we may not say to the works of our own hands: Behold my gods! They will save me. We must and may not be proud!

And in Jesus Christ we must be clothed with sweet humility.

In that Christ we find also the way marked out for us.

No, there's not one like the lowly Jesus! No, not one, no, not one!

He humbled Himself.

And when He wanted for strength and help He went to the Father.

Is it possible, Father, that another way be found toward the redemption of Thy beloved children? Oh, I am so dreadfully weary and My strength is spent. That yawning abyss of death and corruption is so terrible. I am like an Orphan; I, Who am the Eternal Son. Where art Thou, Father? Why, oh, why hast Thou forsaken Me? I need strength.

And strength came from God. The almighty Divinity sustained Him.

Is then your way and my way through the midst of the wolves and if the strong bulls of Bashan would compass you about: let us not go to the goddless world for wisdom and strength. But let us go to God, the Rock of our salvation.

For He has mercy for the meek.

In the midst of our trials and tribulations there is such wonderful strength and consolation. And we can sum it all up in that one magical word of Divine power: The Eternal Truth of the Word of God.

Place then that helmet of salvation on your head; and the breastplate of Divine righteousness about your loins. Take the sword of the Spirit which is the Word of God and put to flight all the enemies of God. The shield of faith shall guard you, poor orphan, against all the fiery darts of the devil and your foot shod with the preparation of the Gospel will be fleet to tell of His wondrous works and to sing of His glory.

And all these weapons are hung about you for you are gird about with the girdle of truth. And the truth shall make you free.

Humility, how sweet it is!

It shall teach you the truth in all the realities of life. It calls your name an orphan and it shall teach how to cry to God in godly sorrow of heart. It shall guard you against the folly of pride and bring you on your knees before God.

Orphans in the storm. But only for a little season.

For you have the Spirit of adoption.

When all the weary night is passed you shall arrive in the home of Father. Nevermore to roam. And even now in the storm, where so often you felt forsaken like the orphan: His eye is ever over you in tender watching and guarding care. You are even now sons and daughters for Jesus' sake.

And that shall be revealed.

Once, we do not know how soon it shall be, your sonship shall be proclaimed from the housetops. For you obtained mercy. The bowels of compassion of your and my loving Father.

G. V.

NOTICE

Our annual Field Day is to be held, D. V., July 4, at Johnston Park, located near new bridge at Grandville, Mich.

Please keep this date open to meet with us.

Field Day Committee

The School

Thus it is plain that the instruction which the child receives from the parents has much in common with that given it by the church. Both the pastor and the parent feed the soul of the child with the word. But from this it is not to be concluded that the training of the child by the school is identical to that given the the child by the church. There is a difference. But what may this difference be?

It will not do to maintain that the home in distinction from the church stresses right moral conduct and inculcates ethical principles. God has revealed to us in His word what He is for His people in Christ Jesus. The development and systematization of this revelation gives dogmatics. God has in addition revealed to us how He will have us walk before His face. The fruitage of the development and systematization of this revelation is a Christian ethics. Now the view that the church confines itself in its preaching and teaching to dogma and that the home and the school should be more exclusively devoted to the task of teaching ethics is certainly not a healthy one. The church declares to all its sons including the child, "He who names the name of Christ, let him depart from iniquity," as well as, "The Lord knows them that are His." And likewise the parent. Both the church and the home (and school) are devoted to the task of inculcating revealed religious and moral truth. Yet the training of the child by the church and the training which it receives in the home and in the school do and should differ. The training done by the church consists exclusively in opening to the child scripture and in filling its soul with the word. The home and the school also, as was said, feed the child with the word, but the home by itself and through the school inculcates revealed religious and moral truth as joined to and mixed with the earthy and the term earthy I use as the signification of the earthy pursuit, the free arts, the craft, trade and profession, the natural sciences, the institutions of this life.

As I wrote in a former article, Scripture is no textbook on the technic of forming or building or on what is called the natural sciences. It sheds no technical light on the trades, crafts, arts and sciences. Scripture makes one wise unto salvation. It speaks to a man of the heavenly. The things on which it sheds light are the things of the spirit and on these things it sets our affections. But the child as a citizen of the kingdom of heaven (I speak now of the spiritual seed) belongs to this earthy and must eventually take his place in it as the servant of Christ. That in this place he may walk worthily of the calling wherewith he is called, he arms himself with the word. But it follows from the nature of things that a knowledge of this earthy and of the things of this earthy is indispensible to him. This knowledge is supplied not by the church but by the home by itself and through the school as its agent. But this knowledge must be brought to the mind of the child as pervaded by the light of heaven. The promise of every science must be derived from scripture. The entire instruction must root in the fear of the Lord. The things earthy must be connected in the mind of the child with their Creator, with God as revealed in the face of Christ, that the earthy upon which the child is made to concentrate be the image of the heavenly and the medium of the revelation of His glory.

Now if it is the task of the church to indoctrinate the child and if the home through the school imparts to the child a knowledge of the earthy as mixed with the religious and moral truth contained in Scripture, what does the parent by himself contribute to the child's training? What is their left for him to do? Consider that before the child is laid hold on by the church and the school, it has already been made by the parent. The first one to have the child is the parent. He lays in the child the foundation upon which the church and the school rear their superstructure. The influence exerted over the child by the parent is the strongest and most potent under which it can be brought. The child says what he hears the parent saying and does what he sees the parent doing. The habits of life of the parent the child imitates. To the child the parent is the supreme authority in any of its debates with the outside world and whatever judgment the parent renders closes for the child the argument. Where the parent is, there is also the home of the child. And the atmosphere of this home is the spirit that animates from all the speech and conduct of the parent. And this atmosphere the child breaths. In the parent the child hides itself. In the shadow of his wings the child dwells. When danger threatens the child is at ease if only the arms of the parent be about it. When the parent hides his face, the spirit of the child droops. With the light of the parent's countenance in its soul, the child is glad. The influence that the parent consciously and unconsciously brings to bear on the soul of the child, is incalculable. In the home lasting impressions are made. If this influence and these impressions be truly good, the home, the particular home, is Christian and may regard itself as one of the agents through which Christ brings to spiritual maturity the child, that, as matured, it may be His servant in the midst of the world.

Let us new say a word about the rightful relation between the school and the church. The school belongs not to the church but to the parents. The child is the parents'. And according to the ordinance of God, the responsibility of training the child rests upon the shoulders of the parents. The training of the child is too broad in its scope to allow the church to attend to it. Should the church appropriate this task, it would of necessity envolve itself in duties not belonging to its

office. The school therefore is an extension of the home. This has all along been the view op people of Reformed persuation.

However, an examination of various rulings of Reformed syonds of the past, reveal that connections between the church and the school have been set up by consistories that were out of alignment with the above view. The question is whether it is the task of the consistory to take supervision over the school. The Synod of the "Gereformeerde" church at Leeuwarden (1920) so adjudged. It declared "dat toezicht van kerkeraadswege op het onderwijs gewenscht is." The quesis what was meant by the exercise of supervision of the Consistory over the school. This may be known from the last of the series of declarations of the aforesaid synod, which reads: "De wijze waarop het toezicht te oefenen zij, is het best bij onderling overleg te regelen. Het schoolbestuur erkenne het kerkelijk toezicht vrijwilling en overlegge wat het best is, of dat van vanwege den kerkeraad twee zijner leden in het bestuur zitting hebben met volle rechten, of dat de kerkeraad een afzonderlijke commissie voor het kerkelijk toezicht benoeme. Eventueele bezwaren met het bestuur moeten besproken worden. Dragen ze een religieus en geestelijk karakter, dan berust de bslissing, als alle pogingen tot wegneming van het geschil mislukt zijn, bij de kerkelijke vergaderingen."

It is plain that in the above excerpt, *supervision* signifies *juridical authority*, actual rule, so that, according to the conception of the above-named synod, the consistory through its committee is, should be, a member of the body that rules the school. Respecting matters of a spiritual, religious character, the word of the consistory shall even be final. This ruling, it is plain, places the school under the jurisdiction of the church. Now a school ruled by the church is an ecclesiastical institution, proceding not from the parents but from the church.

What is to be our appraisal of the action of the church, consisting in extending its rule over the school. The action cannot be called right. Consider that the church exercises its rule over its members only. Now the school *as school* is no member of the church. Over it therefore the church can exercise no rule, set itself up as a directing board over the school. It should not even insist that it through its committee form a part of the board. This board must be comprised of parents only. The Consistory is no school supervisor. It may ascertain what is being taught. But if it should discover that the teaching is wrong, it tells the parents about it and urges them to effect the correction that is needed. Its duty is to urge the parents to build and maintain Christian schools for their children. It must insist that they send their children to the Christian school. But the school must actually proceed from the parents. A church school, rightly considered, is a forbidden thing. G. M. O.

INGEZONDEN

Geachte Hoofdredacteur:—

Mag het navolgende een plaatsje in uw blad? Bij voorbaat mijn dank.

Na veel wikken en wegen naar aanleiding van de vraag van het zenden van onze kinderen naar de P. S. en haar beantwoording, kon ik het voornemen niet onderdrukken ook mijn gedachten in dezen te kennen te geven.

Laat het voor alle lezers duidelijk zijn, dat ik niet ga schrijven om het onzen hoofdredacteur te verbeteren. De vraag in kwestie is beantwoord op kerngezonde wijze, men weet wat men aan de man heeft, de uitdrukking in verband met de G. G. nu daargelaten. Daarvoor mijn oprechten dank. En nu vraagt ge misschien, en waarom dan nog schrijven? En dan is mijn antwoord, in verband met het verschenen rapport van de Engelsche Mannenvereenigingen in vergadering bijeen in Holland, Mich., 30 October '34. Wat laat, zegt ge, en terecht.

In verband met voornoemd rapport en het beantwoorden van gestelde vraag, zag ik de werkelijkheid van dit geding. Toen liep mij het water over de schoenen. Ik stond verbijsterd en vroeg mijzelven af: de Chr. School niet genoegzaam voedsel verstrekkende aan onze verbondskinderen en dan die onduldbare practijk om onze kinderen te zenden waar men God niet op Zijn Woord geloofd? Ik versta het nog niet en in de praktijk van het beleven onzer beginselen vloekt het, ja, ik durf haast schrijven spot men met het Prot. Ger. belijden van God en Zijn Woord, bevelen, ordinantiën en inzettingen. Ik vermoed dat onze leider schreit in zijn ziel, de kerkeraad bang te moede en dat het, het betere deel der gemeente een doorn in het vleesch is.

Schrijver dezer is hier nog maar weinige jaren en toch komt hij tot de droefstemmende conclusie, dat er hier meer op doorkan dan in het oude vaderland. De plaats waar hij vandaan komt had men ook dezelfde toestanden, dat wil zeggen, een Chr. en Openbare school. Maar er ging niet één kind van Chr. ouders naar laatstgenoemde school.

Ook kan ik me niet herinneren in mijn schoolhistorie er ooit iemand haar bezocht heeft.

En indien wel, ik vermoed ten sterkste dat kerkeraad en schoolbestuur niet zouden gerust hebben, totdat het verbondskind weer in den boezem der kerk, of de voor het kind noodzakelijke levensfeer ware teruggebracht. Doch we laten dit nog even rusten. Het meest aanstootelijke voor mij is de stoere, beginselvaste en onwrikbare belijdenis der Prot. Geref. kerkengroep. Daarmede vormt ze een finaal onoverbrugbaar contrast en daarom is ze voor mij een steen des aanstoots. Men is niet eerlijk.

Van Geref. standpunt zou men het haast verwachten kunnen dat er hier en daar een witte raaf naar het

kamp der vijanden vloog, het zou ten deele nog te verklaren zijn. Immers men gelooft in het dogma der "Gemeene Gratie." Van dat standpunt is er nog veel schoons, liefelijks en dat welluidt. Rechtschapenheid, nobelen zin en eerbaarheid. In 't kort, men ziet nog veel goeds in deze wereld. Maar bij ons ontkent men dit, bij ons is geen brug. Bij ons is het licht of volslagen duisternis. Nu zou men haast verwachten, dat enkelen nu en dan eens een uitstapje zouden maken naar P. S. of wereldsche universiteit. Maar niet in Nederland. Waar ik vandaan kom, aanvaard men de G. G. leer als een geloofsstuk, maar het zaad des verbonds van de kleinste tot de grootste, van de oudste tot de jongste, ontvangt een christelijke opvoeding.

En bij ons? (En er zijn er ook meer dan een en twee) zend men zijn kinderen naar instituties die kerkelijk veroordeeld worden. Zondags: de wereld ligt in het booze en zonder tempering of stuiting is dat booze beginsel in de hierbedoelde wereld altijd zegevierend. Door dat beginsel wordt ons menschelijk geslacht voortgestuwd en geleid, tenzij wij door den Geest Gods wedergeboren worden. En 's Maandags? (men heeft zeker een slecht geheugen) de kinderen maar weer naar de wereldsche school en ongeloovige wetenschap. Men sprak in Nederland wel eens van Zondagsche christenen. Hoe dit nu te verklaren?

Wanneer ge vraagt waarom, dan krijgt ge verschillende antwoorden.

Men meent tamelijk sterk te staan door te beweren, dat er hier en daar een schoolmeester of schooljuffrouw is, die niet al te zuiver in de Ger. leer is. Voorwaar, een arm bewijs, maar het *kan* waar zijn. Maar dan immers betracht ge in het geestelijke precies het tegenovergestelde wat ge doet in het natuurlijke. Wanneer ge boer zijt dan zoekt ge voor de beste pootaardappelen het beste zaaizaad, de vruchtbaarste koe, het sterkste paard, en ook de beste werkman.

Men kiest het beste uit het beste, het goede boven het slechtere.

In Jezus omwandeling op aarde, moest Hij nu en dan nog al eens wat vragen beantwoorden. Dat was geen moeten, maar Hij deed het dan toch. Nu kunnen wij Hem niet meer vragen, maar Zijn Woord is bij ons en als we dat Woord raadplegen, zegt het ons: het is omdat gij geen geloof hebt. Een hard woord het is waar, en toch geloof ik dat ik ieder ernstig christenouder die zijn roeping verstaat en betracht aan mijn zijde heb. Daarom stelden we die vraag. Dat heilig "ja" wordt met een onheilig neen beantwoordt in de praktijk van het leven, wanneer dat plechtig ja moest gerealiseerd worden. En omdat men geen geloof heeft begint men te berekenen wat het goedkoopst is.

Men hoort bij ons niet veel goeds van de veelbeminde wijlen Dr. A. Kuyper Sr. Het is veelal verkeerd of het goede wordt zoo overschaduwd door het verkeerde, dat men het niet eens zien kan. En toch is hij het die zijn tijd en krachten voor een niet gering deel aan de Chr. School heeft gewijd. Daarvoor heeft hij gestreden, geleden en gebeden. Een paar weken verleden waren we op reis om wat vischjes te vangen, en we bespraken die soort dingen met de grootste belangstelling, de discussie liep wel eens wat warm, doch een onzer durfde beweren, waren onze menschen nog maar bezield met een liefde en enthusiasme als eens een Dr. A. Kuyper! Niet dat ik onze leider ten achter wil stellen, ook hij woekert en strijdt met zijne talenten op schier bovenmenschelijke wijze. Ik waardeer het en dank er mijn God voor.

Doch we moeten eindigen. Er moeten me nog twee dingen van het hart. Spr. 22:6 zegt ons: "Leer den jongeling de eerste beginselen, als hij oud geworden zal zijn, zal hij daarvan niet afwijken." Hier reiken theorie en praktijk elkander de hand. Een heilige opdracht met een wonderschoone uitkomst, edoch die uitkomst is een van God zelf bepaalde uitkomst. Ze is gebonden aan eerste beginselen welke wij kennen, bezitten en liefhebben. En als nu het tegendeel openbaart wat dan? Als men tweede beginselen in de ons toevertrouwde panden inpompt.

Nu doet de kerkeraad de handen in den zak, men vermaant, meer kan hij niet doen zoo zegt men, en dat wil mij niet aan. Wanneer ik me straks dronken op straat vertoon of steel of mijn vrouw vaarwel zegt, of een andere trouw, dan krijgen we de kerkeraad aan huis, en terecht. Maar wanneer ik mijn verbondsbelofte breek is de kerkeraad ineens passief, waar volgens mijn stellige overtuiging actief zijn roeping was. Doende was des kerkeraads is.

Nogmaals dank voor plaatsing.

Uw Br. in Ch.,

A. F.

Grand Rapids, Mich.

ANNIVERSARY

On Sunday, May 26, our beloved parents,

ANDREW POLL

and

TILLIE POLL—Brouwer,

commemorated their 25th wedding anniversary.

That the Lord our God may spare them for each other and for us, is the wish and prayer of their beloved children.

Sylvia Poll
Dorothy Poll
Jay Andrew Poll

Grand Rapids, Mich.

Het Overblijfsel

Wanneer gij in de Artikelen des Geloofs, uw geloof uitspreekt, zegt gij, "Ik geloof eene heilige, algemeene christelijke kerk". En gij voegt daaraan toe, ter verklaring uws geloofs, dat "Ik van die kerk een levend lidmaat ben, en ook eeuwig zal blijven".

Gij getuigt dan dat gij een lid der kerke Christi zijt.

En daarmede getuigt gij ook dat gij een deel uitmaakt van een overblijfsel, Want de kerk Gods is het overblijfsel.

In deze dagen waarin alles geteld wordt naar het groote, naar het aanzienlijke, het invloedrijke, betaamt het ons om onszelven er nog eens rekenschap van te geven dat wij bij een overblijfsel behooren.

Een ieder begrijpt terstond dat de kerk een overblijfsel genoemd wordt uit het oogpunt van het getal harer leden, vergeleken bij het getal dergenen die van de wereld zijn. Wanneer Johannes op Patmos de onbeschrijfelijke heerlijkheid van den dag des Heeren aanschouwt (Openb. 7), ziet hij de kerk des Heeren jubelende voor den troon Gods en des Lams. Hij ziet een schare voor zich zoo ontzettend groot dat ze ontelbaar genoemd wordt. Zoo groot is dat getal, dat het zich in onze cijfers niet laat uitdrukken. En dat die kerk een zoo groot getal uitmaakt is immers de vervulling van de verbondsbeloften eenmaal aan den Patriarch Abraham gedaan. Tot dezen geloofsheld had de Heere immers gezegd, dat Hij zijn zaad zou stellen als het stof der aarde, ja, als de starren des hemels in getal. Johannes ziet deze belofte verwerkelijkt. Daarom de menigte. De Profeet Jesaja echter ziet ook dit getal. En, vervuld zijnde met den Geest der profetie, zegt hij, "En de dochter Sions is overgebleven als een hutje in den wijngaard en als een nachthutje in den komkommerhof" (Jes. 1:10). In het volgende vers, met nogmaals dat getal voor zijn profetisch oog, zegt hij, "een weinig overblijfsel." Jesaja noemt dus datzelfde ontelbare getal der verlosten een weinig overblijfsel. Jezus zelf spreekt ook van die schare. In Lukas 12:32 noemt Hij haar een "klein kuddeke". Paulus zegt aangaande dit getal, "Alzoo is er ook in dezen tegenwoordigen tijd een overblijfsel naar de verkiezing der genade". Er is tusschen deze gezegden van Johannes, Jesaja, Jezus en Paulus echter geen tegenstrijdigheid. De zaak is eenvoudig dat de ontelbare menigte der uitverkorenen ten eeuwigen leven, terzelfder tijd ook een klein overblijfsel is, vergeleken bij het getal der wereld.

En dat is een ontzettende gedachte. Indien het overblijfsel een ontelbare menigte is, hoe geweldig groot moet dan het gros wel niet zijn, dat niet overblijfsel is? Als wij er aan denken, staat ons verstand er bij stil. Toch is het waar en blijft het eeuwig waar dat de kerk een overblijfsel is. En in laatster instantie kan ook niemand aan dit overblijfsel één toevoegen of afdoen, want God zegt zelf, dat de kerk een overschot is, naar de verkiezing der genade.

De kerk Gods is altijd het amechtig hoopje, een gering getal vergeleken bij de wereld rondom. Men denke slechts even terug aan de dagen van Noach. Acht zielen in de ark. En God alleen weet hoe vele duizenden en tienmaal tienduizenden onder het rechtvaardig oordeel Gods vergingen. Of denk even terug aan den tijd van Abraham. Wie zal het getal opgeven dergenen die God noch kenden noch lief hadden? Hierbij vergeleken was het huisgezin Abrahams zeker onachtenswaardig klein en amechtig. Hetzelfde hebt gij wanneer Israel "Gods overblijfsel" genoemd wordt, in vergelijking met de zeven natiën der wereld. Thans ook is de kerk het klein kuddeke.

En daar wij nu belijden dat wij tot dat overblijfsel behooren, en belijden dat er een zoodanig overblijfsel is alleen krachtens de uitverkiezing der genade Gods, daar past het ons God altijd te danken voor Zijne rijke genade aan ons. Daarom heeft dat overblijfsel de leer der uitverkiezing zoo lief.

Maar, wanneer Gods Woord verklaart dat de kerk iets overgeblevens is duidt dit ook meer aan dan alleen getal. Het woord overblijfsel wijst ons immers ook op positie, op de betrekking waarin de kerk staat tot datgene wat niet overblijfsel is. Van af de schepping, al de eeuwen door, tot op dien laatsten dag, is de kerk een overschot. Op eenig gegeven moment in de geschiedenis is de kerk een overblijfsel. Zulks is hare positie.

Ze is dan ook een overblijfsel, allereerst uit het oogput van de positie waarin ze staat tot de wereld rondom haar. Eenmaal, in Adam, diende het gansche menschelijke geslacht God, het zocht Hem en Zijn Koninkrijk, en 't had Hem innig lief. Door de zonde is die menschheid echter van God afgevallen. Ze bemind Hem niet meer, lieft Hem niet meer en schept geen behagen in Zijnen dienst. Is Hem daarenboven zelfs vijandig. Naar de verkiezing der genade heeft God Zijn volk wederbaart. In beginsel zoekt dat volk Hem dan ook, en lieft Hem. Maar altijd als een overblijfsel. Want de wereld gaat in zonde voort. Daarom kenmerkt Gods volk zich in 't midden der wereld als een overschot. In 't midden van een materialistische wereld zoekt de kerk steeds het geestelijke, in 't midden van een nieuwsgierige wereld, houdt zij zich altijd aan het oude. Geheel de wereld gaat het nieuwe achterna, het volk Gods blijft dan weer staan als een overblijfsel, dat dit juist niet doet. Depressie-ziek roept de wereld om voorspoed, spant ze zich in om 't stoffelijke weer volop te genieten . . . . maar er zijn ook menschen die dit niet doen. Dezen zijn het overblijfsel. Geheel de wereld aanbidt het Beest, en buigt zich voor den Mammon. Een klein getal doet dit niet. Dat is het overblijfsel. Zoo komt het overblijfsel ook steeds tot openbaring. Gods volk alleen is licht, de wereld is duisternis. In de wereld vindt gij de wijzen, de edelen, de

machtigen. Maar de kerk is het overblijfsel, want onder hare leden telt gij "niet vele wijzen naar het vleesch, niet vele machtigen, niet vele edelen." Zoo staan wij de eeuwen door in onze positie als overblijfsel. Maar toch ook in het midden der wereld staat dat volk Gods daar als een overblijfsel omdat het nooit kan overwonnen worden. De wereld moge het vervolgen, trachten zijn licht te verdooven, het bestrijden, en door ijdele philosophie zoeken te verleiden, maar de kerke Gods blijft staan als een overblijfsel dat niet uitgeroeid kan worden. Dat is hare positie.

Wee hem dan die al bukkend de wereld tegemoet komt en zegt "excuseer mij dat ik een overblijfsel ben" of die zegt, "vergeef het mij dat ik me zoo lang met dat overblijfsel ophield." Zulken schamen zich hun door God aangewezene positie.

Maar de kerk des Heeren is ook het overblijfsel uit het oogpunt van de betrekking waarin ze staat tot de historische kerk, de kerk als instituut. Het is meer dan duidelijk dat wanneer Jesaja in hoofdstuk 1:11 getuigt dat de kerk des Heeren overgebleven is als een nachthutje in den komkommerhof, zij een overschot genoemd wordt uit het oogpunt van het historisch Israel. De kerke Gods is een overblijfsel binnen in de kerk, ja, tegenover de kerk.

En wat beteekent het dan wanneer wij belijden dat wij tot een zoodanig overblijfsel behooren. Het beteekent eenvoudig dit, dat wij onze plaats vinden in een instituut, of kerkverband (indien gij 't wilt) dat vergaat. Niet alleen de Schrift, maar ook geheel de geschiedenis der kerk op aarde bewijst dat de kerk haar plaats vindt in een instituut dat vervalt. In Israel's dagen school het overblijfsel binnen in de historische kerk. In Jezus dagen blijkt het overduidelijk dat er in de "kerk" slechts een "weinig overblijfsel" was. Zoo was het in de dagen der Hervorming, zoo was het in 1618 en 1619, zoo in 1834.

Eer de moeder-kerk ons in '24 uit haar verband zette, bevonden wij ons in een verband dat vervallend was. Het jaar 1924, en wat er te dien tijd geschiedde gaf duidelijk blijk van verval. Toen echter was er ook een overblijfsel. Een gedeelte van dat overblijfsel is bij de moeder-kerk gebleven, en blijft er nog, trots al onze waarschuwing. Een gedeelte van dat overblijfsel vormde echter een nieuw kerkverband. Dat is het Prot. Geref. kerkverband, waartoe ook wij thans behooren. Maar men moet blind zijn indien men niet ziet dat ook wij onze plaats vinden in een vervallend instituut. Dat wij onszelven overblijfsel noemen, wil allerminst zeggen dat wij, en wij alleen de kerk zijn. Sterve de gedachte. Wij zijn overblijfsel omdat ook dit ons huidig kerkverband voorbijgaand en vervallend is. Het vervalt, niet in getallen. Maar in zuiverheid. Er zijn inzonderheid drie factoren die medewerken tot dit verval. Allereerst het feit dat er menschen met ons uitgegaan zijn, die de zaak niet verstaan, ook niet liefhebben. Menschen die feitelijk niet weten wat door Prot. Geref. waarheid verstaan wordt. Gevaarlijke leden. Ten tweede het feit dat menschen zich bij ons aansluiten die de zaak ook niet verstaan. Ten derde echter het feit dat beide groepen bovengenoemd, kinderen hebben. De kerk tracht deze kinderen te onderwijzen in de Prot. Geref. waarheid, maar, helaas, sommige der ouders zijn niet in staat hunne kinderen te onderwijzen, anderen willen het doodeenvoudig niet. Een vleeschelijk zaad komt tot openbaring. Want er is in de kerk Gods altijd tweeërlei zaad. Zeker dit geslacht zal zich vastklemmen aan de aloude waarheid, in '24 gehandhaafd maar in de hieropvolgende geslachten komt er weer loslating en verval. En de voorteekenen hiervan toonen zich thans reeds. Gode zij dank dat Hij ons een plaats heeft gegeven in de Prot. Geref. kerken. Daar, en daar alleen kunnen wij ons als overblijfsel openbaren, en de waarheid vasthouden. Daarom roepen wij het overblijfsel in de moeder-kerk ook steeds toe, kom, sta met ons, hier kunt gij en moogt gij u als overblijfsel openbaren. En toch, mettertijd zal er ook in dit verband geen plaats meer zijn voor het overblijfsel.

Dit beteekent het dat wij als volk Gods een overblijfsel zijn.

Het noopt ons om onze ontzettende verantwoordelijkheid in te zien. Verantwoordelijkheid als ouders, als kerk, als leidsmannen. Want verval in het hieropvolgend geslacht komt niet dan als vrucht van de zonde van dit huidig geslacht. Het noopt ons om te strijden, tegen leugen en duisternis, tegen onverschilligheid en zorgeloosheid, tegen het vleeschelijk zaad dat onder ons opgroeit.

Wij zeggen niet "excuseer ons dat wij zoo klein zijn". Het verschrikke ons niet al zouden wij nog kleiner worden. Want Gods volk is de eeuwen door een overblijfsel, een kern binnen in den bolster.

En eindelijk is Gods kerk een overblijfsel uit het oogpunt van de betrekking waarin ze staat tot den levenden God. Dan is het eeuwiglijk waar wat wij in Gen. 6:8 lezen, "En Noach vond genade in de oogen des Heeren". Geheel de wereld ligt in duisternis, onder den toorn Gods, maar het overblijfsel staat tot God in een betrekking van liefde en genade. Niet het meerendeel, maar juist het overschot kent Gods genade. De wereld vergaat onder den toorn Gods, maar over dit overblijfsel spreekt God Zijne liefde en genade uit. Het overblijfsel ontvangt genade, het wordt behouden. Dit is thans reeds in beginsel waar. Maar straks in den dag der dagen zal een ieder bekennen dat het volk Gods een overblijfsel is, want wijl de wereld naar haar verdiende verwoesting gaat, neemt God dit volk op in de heerlijkheid des hemels. Maar als een "weinig overblijfsel".

Gode zij dank voor Zijne uitverkiezende genade.

M. G.

THE PROPOSED PLAN

Ds. H. Hoeksema

Geliefde Broeder:—

Op uwe vraag aangaande het al of niet veranderen van onze S. B. zou ik u willen antwoorden, verander ons blad *niet.* Laat ons voortgaan op den ingeslagen weg, en niet terugkeeren. Laat ons in dezen ook jagen naar het volmaakte, want ook ons blad heeft het volmaakte nog niet bereikt.

Groetend, uw medebroeder in het werk des Heeren,

H. G. Schuil

Redlands, California

Geachte Redacteur:—

Naar aanleiding van het besproken plan om onzen S. B. te veranderen, zou ik ook mijne gedachten willen zeggen. Het heeft mij van het begin af tegen gestaan en ik kan er met den besten wil geen heil in zien. Ik geloof wel, dat ons blad voor verbetering vatbaar is, doch niet in den voorgestelden weg. Als er b.v. een beetje meer kerknieuws in kwam, dat zou het blad dunkt mij niet minder maken. En als Ds. Ophoff bewogen kon worden, om ook eens iets in 't Hollandsch te schrijven, dan geloof ik vast, dat vele Hollanders dat zouden waardeeren. En zou dat tegenover onze Hollandsche lezers ook niet billijk zijn? Maar verder geen verandering, want als dat gebeurde en dan voor een goed deel op genoemden grond, dat de inhoud te zwaar is, dan vrees ik, dat er gauw weer verandering moet komen en dat op denzelfden grond. En dan zal onze S. B. binnen enkele jaren alleen maar meer bestaan in naam. Het wordt dan al maar minder en ten slotte krijgen we ook nog een ellenlange love-story, zooals b.v. in De Wachter. Bij dien tijd zal er van het beginsel, dat God God is bitter weinig meer over zijn.

Hoor ik niet lachen? Ja, het schaterlachen van den vijand, waarvan ook de dichter spreekt in Ps. 35 en Ps. 40; het hoonende: Ha! Ha! Het komt uit het Arminiaansche kamp. Van den mensch, die als God wil zijn. Ik zie gevaar, dat we op den duur met volle zeilen weer koers zetten naar de haven van Armijn.

En nu weet ik wel er zijn altijd van die achteraankomers geweest, die steeds een leeuw zien op den weg. Het zij zoo. Ik kan het in dit geval niet anders zien.

J. H. Sietstra

Boyden, Iowa

Dear Rev. Hoeksema:—

We think the "Proposed Plan" a rather great change, and do not wish a change, must say we are always anxious to read when the Standard Bearer comes. Especially the meditations are very good, please don't change them, will serve as sermon to read at home when one is not able to go to church on the sabbath, or even to be read as sermons, taking the place of reading service, when sermons of our ministers are not available. Also Rev. Ophoff's pieces about Moses and Israelites are good and also instructive for young and old, especially our children can learn much from them for their catechism work.

If he could be a bit plainer, not too many big words, would be better yet for our younger children.

We think the young folks can get plenty instruction from the Standard Bearer, as it is, if they were only more anxious about our principal truths.

Let us altogether cling to these Reformed truths as explained in our present-day Standard Bearer.

Mr. and Mrs. Jacob De Vries

Pella, Iowa

God's Doings In the Last Days

> I will pour out my Spirit upon all flesh, and your sons and daughters shall prophecy, and you young men shall see visions, and your old men shall dream dreams.
> Acts 2:17

"I will pour out of my Spirit upon all flesh," upon men of every age and of both sexes, upon your sons and your daughters, upon your young men and old men, upon my servants and on my handmaidens. This prediction was fufilled by the glorified Christ when the day of Pentecost was fully come. During the Old Testament dispensation the Spirit was not. That great stream of grace that floweth from the throne had not been. The grace of God had descended upon the church of the aforesaid epoch in rivulets. In agreement herewith, the church of the first days rises before our eye in Scripture, a child, under a tutor — the law. Being a child under governors, the church lacked insight into the mystery of redemption. Yet this mystery had been revealed in type and symbol. There had been a sacrifice, blood of calves and goats, a tabernacle, the first, wherein was the candlestick and the table and the shewbread and the golden censer and the ark of the covenant, overlaid with gold, wherein was the golden pot that had Manna and Aaron's rod that budded and the tables of the covenant. There had been priests, going always into the first tabernacle accomplishing the service of God, and a highpriest going once a year with blood which he offered for himself and for the errors of the people into the holliest of all. But all these things and acts were but so many features of a grand picture, the corresponding reality of which is Christ Jesus. And the speech that rose

from this picture was but imperfectly understood. The saints of those first days therefore saw no visions, dreamt no dreams, and did not prophesy. The exceptions were the prophets, men of God, whom the Spirit would lay hold on at intervals and elevate to vantage points of such heights as allowed them to glance momentarily upon the glory of the distant Body by whose shadow they were enshrouded. And this body is Christ and the fulness that dwells in Him bodily. But the day of Pentecost is fully come. The disciples of Christ are all with one accord in one place, this place being, in all likelihood, one of the rooms of the temple. Suddenly there comes a sound from heaven as of a rushing mighty wind, and it fills the house where they are sitting. And there appeared unto them cloven tongues like as fire, and it sits upon each of them. And they are filled with the Holy Ghost, and begin to speak with other tongues, as the Spirit gave utterance. Now is the prophesy of Joel, "I will pour out my spirit upon all flesh" initially fulfilled. These disciples and friends of Jesus form the nucleus of the New Testament church with its sons and daughters prophesying, with its young men seeing visions and its old men dreaming dreams.

To prophesy is an action consisting in witnessing for the truth, for the Heavenly, for the hope that is in us. The sons and daughters of the church prophesy. For all are now prophets, as the exalted Christ has poured out His Spirit upon all flesh. And what are the visions of the young men and the dreams of the old men other than the things that God hath prepared for them that love Him, the things that the eye hath not seen, nor ear heard neither have entered into the heart of man, things therefore that God hath revealed unto us, sons and daughters and old men, by the Spirit? And for these things we witness also in the audience of the world that lieth in darkness.

Let not the language of Joel strike us as strange. To see visions, is to see God in Christ making history and moving through all the events of time toward a single goal: the appearance of Zion in glory to the everlasting praise of His name. To see visions is to see by faith the passing away of this world and the coming into being of the New Heavens and the new earth upon which righteousness shall dwell and where the tabernacle of God will be with men.

And he who dreams this heavenly dream is one whose mind and will and affections have been loosed from the things on earth and set upon the things above. Such a one is a new creature, with a conversation in heaven, one made wise unto salvation and who thus understands that the only abiding and worth-while thing is the heavenly. And this heavenly is his dream.

And all now see visions and dream dreams. And for these visions and dreams all witness, as the exalted Christ poured out His Spirit upon all His servants and handmaidens. Hence, all know now. And all prophesy. And the devout men, out of every nation under heaven, marvel but the sons of Belial, when they hear the testimony of God's prophet, mock. The reaction of these mockers has been foretold by Joel: "And I will shew wonder in heaven above, and signs in the earth beneath; blood, and fire, and vapour of smoke. The sun shall be turned into darkness, and the moon into blood, before the great and notable day of the Lord come . . . "

This depiction points to the judgment of God by which these sons of Belial, the men of that world that lieth in darkness, who mock the prophets of God, discredit their witness and thus crucify the Christ afresh, will be overtaken in the last days. The prophesying of these sons and daughters brings into being a crisis, the climax of which will be reached when the wicked shall have filled their measure of iniquity. Then this opposition that contempts God will be destroyed. The devil and his henchmen will be cast into the bottomless pit. The earth will be cleansed from the race of men that now corrupt it and be placed in the possession of the meek.

These latter days therefore are days of trial and cruel mockings for the prophets of God. They are days filled with the terror of the Lord, because of the unrighteousness of men. But the just in these days call upon the name of the Lord, hide themselves in Him. They therefore will be saved. For the promise is that whosoever shall call upon the name of the Lord shall be saved.

G. M. O.

ANNIVERSARY

On the 26th day of April, 1935, our beloved parents,

MR. AND MRS. HENRY KUIPER,

celebrated their 25th wedding anniversary.

We are thankful that the Lord has spared them in the past and hope that He will spare them for each other and for us and bless them in the future.

Mr. and Mrs. Jacob Kuiper
Stella
Herman
Elsie
Alice
Berniece
Henry, Jr.
Gertrude Ann
Clarence

Hudsonville, Mich.

I will commemorate, O Lord,
Thy wondrous deeds of old,
And meditate upon Thy works,
Of power and grace untold.